

Z obsahu:

**Duch svatý –
pramen charismat
a úradů**

Jan Pavel II. při
generální audienci
5. srpna 1998
– strana 2 –

**Cesta více než
široká**

Co skutečně zname-
ná láska mezi mu-
žem a ženou...
– strana 4 –

**Můžeme se naučit
lásce?**

– strana 5 –

**Dát se osvobodit
k lásce**

Christa Meves
– strana 6 –

**Zůstat spolu
až do smrti?**

Mladí lidé si kladou
otázku: »Proč máme
zůstat spolu, když se
už nemilujeme?«
– strana 7 –

**Pomohli jsme již
mnoha ženám**

V bezprostřední
blízkosti potratové
kliniky ve Vídni –
Masné trhy vzniklo
centrum »Pro život«
– strana 10 –

Duch svatý – pramen charismat a úřadů

Nový zákon nám dosvědčuje přítomnost charismat a úřadů, které probudil Duch svatý v různých křesťanských obcích. Například Skutky apoštolské popisují křesťanskou obec v Antiochii: V antiošské církevní obci byli proroci a učitelé: Barnabáš a Šimon zvaný Niger, Lucius z Kyrény a Manahen, který byl vychován spolu s knížetem Herodem, a Šavel (Sk 13,1).

Názorný příklad z Antiochie

Antiošská obec se tak jeví jako živá skutečnost, ve které se projevují dva typy rozličných rolí: role proroků, kteří rozlišují a ohlašují Boží cesty, a role učitelů, kazatelů, kteří prohlubují a přiměřeným způsobem vykládají víru.

V první můžeme poznat charakter spíše charismatický, ve druhé prvek institucionální, ale v jedné i druhé stejnou poslušnost vůči Božímu Duchu. Ostatně jistou zápletku mezi prvkem charismatickým a institucionálním je možno rozpoznat již na při samém vzniku antiošské obce, která se zrodila po Štěpánově smrti v důsledku pronásledování křesťanů, kde někteří bratři kázali novou zvěst také pohanům a vyvolali tak rozpory.

Po zprávě o takové příhodě mateřská obec v Jeruzalémě poslala Barnabáše, aby navštívil novou obec. A ten, jak vypráví Lukáš, když rozpoznal Pánovu milost, se *zaradoval a všechny povzbuzoval, aby ce-*

lým srdcem zůstali Pánu věrní (Sk 11 23n).

Dvojitý způsob působení Ducha

V této epizodě se jasně projevuje dvojitý způsob, jakým Boží Duch řídí Církev: na jedné straně bezprostředně **probouzí činnost věřících** a otevírá nové a neprošlapané cesty hlásání evangelia, na druhé straně zajišťuje, aby jejich dílo bylo **autorizováno oficiálním zásahem Církve**, reprezentované zde zásahem Barnabáše, kterého vyslala mateřská obec v Jeruzalémě.

Teologie charismat

Především sv. Pavel rozvíjí hlubokou úvahu nad charismaty a úřady. Činí tak hlavně ve 12.–14. kapitole prvního listu ke Korintským. Na podkladě takového textu je možno shrnout některé prvky, aby bylo možno vymezit správnou teologii charismat.

Pavel nejprve stanoví **základní rozlišovací kritérium**, kritérium, které bychom mohli nazvat »christologické«: charisma není autentické, jestliže nevede k *vyznání, že Ježíš je Pán* (srov. 1 Kor 12,1-3).

Hned nato Pavel zdůrazňuje rozmanitost charismat a jejich jednotu, pokud jde o jejich původ: *Dary jsou sice rozmanité, ale je pouze jeden Duch* (1 Kor 12,4). Dary Ducha, které on rozděluje, *jak chce* (12,11), mohou být velmi početné a Pavel jich načrtne celý seznam (12,8-10), který si pochopitelně nedělá nárok na úplnost. Apoštol

pak poučuje, že **rozmanitost darů nesmí vyvolávat rozdělení** a rozvíjí za tím účelem výmluvně podobenství o rozličných údech jediného těla (1 Kor 12,12-27). Jednota Církve je jednota dynamická a organická a všechny dary Ducha jsou důležité pro životnost celého těla.

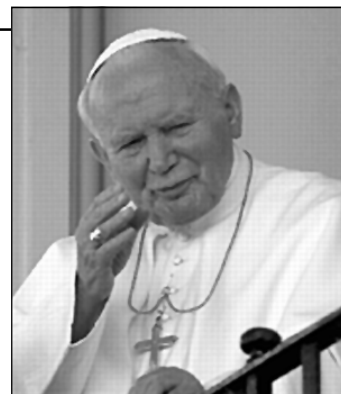
Na druhé straně Pavel učí, že Bůh ustanovil v Církvi **hierarchii rolí** (srov. tamt. 12,28): na prvním místě jsou »apoštolové«, pak »proroci« a konečně »učitelé«. Tyto tři první stupně jsou základní a jsou vypočítány v sestupném pořádku.

Apoštol pak upozorňuje, že rozdělování darů je diferencované: ne všichni mají to či ono charisma (srov. tamt. 12,29-30); každý má to své (srov. tamt. 7,7) a má je přijmout s vděčností a dát je velkodušně do služeb obce. Tento požadavek vzájemnosti je určován láskou, která je *nejlepší cestou* a největším darem (srov. tamt. 13,13), takže bez ní ztrácejí charismata svou cenu (srov. tamt. 13,1-3).

Jednota v rozmanitosti

Charismatické dary jsou tedy milosti, které uděluje Duch svatý jistým věřícím, aby je uzpůsobil pro konání dobra v církevní obci.

Rozmanitost charismat odpovídá rozmanitosti služeb, které mohou být dočasné, nebo trvalé i soukromé, nebo veřejné. Úřady skládající se z **biskupů, kněží a jáhnů** jsou stálými veřejně uznávanými službami. Úřady laiků, založené na křtu a biřmování, mohou získat od Církve skrze biskupa uzná-

ní buďto oficiální, nebo pouze de facto.

Mezi **laickými úřady** připomeňme ty, které jsou ustanoveny liturgickým obřadem: lektorát a akolytát. Pak jsou to mimořádní přísluhovatelé při rozdělování eucharistie a ti, kteří jsou odpovědní za církevní aktivity, počínaje katechety, ale můžeme připomenout také »animátory modlitby a liturgického zpěvu; vedoucí církevních společenství na bázi biblických skupin; jednotlivce pověřené charitativní prací; učitele náboženství na školách« (Enc. Redemptoris missio, 74).

Nežádoucí protiklad

Na základě Pavlova poselství a celého Nového zákona, široce pojatého a ilustrovaného II. vatikánským koncilem (Lumen gentium 12), neexistuje jedna Církev podle »charismatického modelu« a druhá podle »modelu institucionálního«. Jak jsem již zdůraznil při jiné příležitosti, jakoukoliv protikladnost charismat a institucí je třeba »zažehnat jako zhoubu« (srov. Promluva k účastníkům 2. mezinárodního kolokvia církevních hnutí 2.3.1987).

Je úkolem pastýřů, aby rozlišovali autentičnost charismat a aby řídili jejich uplatňování s pokornou poslušností Duchu, ne podle osobních zájmů, ale s láskou k blahu Církve a s uctívající věrností nejvyššímu zákonu spásy duší.

*Bolletino Vaticano
Mezititulky a zvýraznění
redakce Světla*

Úzké dveře

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

**Poslední budou prvními a první
budou posledními**

Připoj se dnes opět ke skupině Ježíšových učedníků. Právě mu kdosi položil otázku, kolik bude těch, kteří budou spaseni. K čemu je užitečná taková zvědavost? Počet těch, kteří dojdou spásy, není stanoven jako nějaká kvóta. Budeš-li mezi ně připočten, záleží jen na tobě a na tvé vlastní volbě.

Ježíš však využívá této zvědavé otázky k tomu, aby vyslovil své vážné varování a důrazně tě upozornil na to, že cesta k věčné blaženosti není pohodlnou a bezstarostnou procházkou. Jestliže těch, kteří skutečně vstoupí do Otcova domu, bude spíše málo, pak to bude jedině proto, že je mnoho těch, kteří nejsou ochotni podstoupit žádnou námahu, aby dosáhli svého nejvyššího a posledního cíle.

Pros pokorně Ducha svatého, abys nepřeslechl hluboký smysl dnešního Ježíšova varování. Upozorňuje tě, že sklon k svévolné pohodlnosti neohrožuje pouze ty, kteří jej nechtějí znát a spoléhají sami na sebe. Právě ne jeden z těch, kteří si pokládají za čest, že se mohou pohybovat v Ježíšově blízkosti, příliš spoléhá na své ničím nezasloužené postavení a rád by si v duchovním životě zajistil jakousi obdobu pozemského blahobytu. I když bude celá země opásána nejrůznějšími širokými a lidsky pohodlnými cestami, k úzké bráně Ježíšova království povede vždy jen úzká cesta, která nenabízí žádné pohodlí. Je to cesta *přísné Boží výchovy*, neboť *do nebe nevede nic nečistého*.⁽¹⁾

Jedině dobrovolné přijetí *přísné Boží výchovy* je tvou legitimací, že patříš mezi Boží děti. Bez této *kázně jsi cizí*, nikoliv Boží. Nemysli si, že se pohybuješ v privilegiované blízkosti Božího Syna, která ti už sama o sobě zaručuje, že budeš uveden dovnitř. I těm, kteří s Ježíšem *jedí a pijí*, kteří jsou u toho, když hlásá své slovo, může se dostat nekompromisního odmítnutí: *Neznám vás*.

Ty, kteří jsou jeho, poznává Pán nikoliv od vidění, ale podle toho, že *neberou na lehkou váhu, když je vychovává, zachovávají jeho slovo, berou na sebe každý den jeho kříž*⁽²⁾ a jdou v jeho šlépějích. Nestačí, že ses narodil v křesťanské zemi, v křes-

tanské rodině, že patříš k tomu či onomu hnutí nebo společenství, že zastáváš ten či onen úřad, nestačí ani spokojit se s tím, že si počínáš tak, jak si navykli počínat ostatní. Zpohodlnělé, zautomatizované křesťanství vůbec nevede k jediné úzké brance, kterou je možno vstoupit do nebeského království. Sebeuspokojení nenáročného duchovního života tě může snadno zaskočit a ty se ocitneš venku před zavřenými dveřmi.

Nepochybuj ani v nejmenším o existenci místa věčného zatracení. *Falešní proroci*⁽³⁾ s oblibou namlouvají sobě i tobě, že pokud vůbec existuje, je prázdné. Ježíš naopak s politováním konstatuje, že těch, kteří *jdou do záhuby, je mnoho*.⁽⁴⁾

Chceš snad říct, že si to jen vymýšlí? To neznámá, že by Pán nebyl milosrdný a shovívavý. Je dostatečně dlouho dobrotivý právě proto, že jednoho dne se úzká branka nenávratně uzavře, a to může nepřijemně postihnout i tebe.

To, že mnozí včas nevyužili jeho nabídky a jeho milosrdenství, tedy vůbec neznámá, že je Bůh bezcitný nebo krutý. Poskytuje stále svou dobrotu a milost těm, kteří jsou ochotni ji v pokoře přijmout. *Jeho milosrdenství nad námi mocně vládne, Hospodinova věrnost trvá navěky*.⁽⁵⁾ Poznáváš to z toho, že v době, kdy ti, kteří dosud byli v jeho blízkosti, ale lehkomyšlně si pohrávají s nepravostí, uvádí Pán do svého království zcela jiné hosty, kteří přišli zdaleka, *od východu i západu, od severu i jihu*.

Kde je málo těch, kteří vyhledávají *úzkou cestu*, je málo těch, kteří slyší Pánovo volání. Nedostatek duchovních povolání v tradičních křesťanských zemích usvědčuje tyto země, že nejsou na správné cestě. Místo křesťanů, kteří zmalátněli a zabydleli se ve svém blahobytu, zaujmou jiní, kteří *dosud neslyšeli o něm mluvit a neviděli jeho slávu*, ale nyní si ho zamilovali a *přinášejí v čistých nádobách své dary do Hospodinova domu*.

Pros Ježíše, abys celý život věrně setrval v *jeho škole*. Je to *spojeno s bolestí*, ale nese to ovoce. Nedívej se přitom pouze na to, co dělají druzí. Nespoléhej na většinu, ani když jásá a zpívá, ale dívej se na Ježíše:

Pane, dodej nové síly mým ochablým rukám a klesajícím kolům!

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Zj 21,28; ⁽²⁾ srov. Mk ,35; ⁽³⁾ Mt 7,15

⁽⁴⁾ Mt 7,13; ⁽⁵⁾ Res. žalm 117

Liturgická čtení

1. čtení – Iz 66,18–21

Toto praví Hospodin: „Znám jejich skutky a jejich myšlenky. Půjdu, abych shromáždil všechny národy a jazyky. Půjdu a uzří mou slávu. Udělám na nich znamení a pošlu některé z těch, kdo se zachránili, k národům Taršíše, Putu, Ludu, Mešechu, Rošu, Tubalu, Javanu, k dálným ostrovům, které o mně neslyšely mluvit a neviděly mou slávu. Budou hlásat národům mou slávu. Přivedou všechny vaše bratry ze všech národů jako dar Hospodinu na koních, na vozech, na nosítkách, na mezcích a na velbloudech na mou svatou horu do Jeruzaléma – praví Hospodin – jako když synové Izraele přinášejí v čistých nádobách dary do Hospodinova domu. A také z nich si vezmu kněze a levity“ – praví Hospodin.

2. čtení – Žid 12,5–7.11–13

Bratři! Pustili jste z hlavy, že Bůh vás povzbuzuje jako své syny: ‚Když tě Pán vychovává, můj synu, neber to na lehkou váhu, ani neklesej na mysl, když tě kárá. Pán totiž trestá toho, koho má rád, a šlehá každého, koho uznává za svého syna.‘ V té kázni vytrvejte! Bůh s vámi jedná jako se svými dětmi. Vždyť kterého syna otec nekárá? Pokud ovšem taková přísná výchova trvá, nezdá se radostná, nýbrž bolestná, ale potom to nese těm, kdo tou školou prošli, ovoce míru, totiž spravedlnost. Posilněte proto ochablé ruce a klesající kolena. Připravte pro své kroky přímé stezky, aby se chromý úd nevymlkl, ale spíše uzdravil.

Evangelium – Lk 13,22–30

Ježíš se ubíral od města k městu, od vesnice k vesnici, učil a pokračoval v cestě do Jeruzaléma. Někdo se ho zeptal: „Pane, je málo těch, kdo budou spaseni?“ Řekl jim na to: „Usilujte o to, abyste vešli těsnými dveřmi! Říkám vám: Mnoho se jich bude snažit vejít, ale nebudou moci. Jakmile se pán domu zvedne a zavře dveře, a vy zůstanete venku a začnete tlouci na dveře a volat: ‚Pane, otevři nám!‘, odpoví vám: ‚Neznám vás, odkud jste.‘ Tu začnete říkat: ‚Vždyť jsme s tebou jedli a pili a učil jsi u nás na ulicích!‘ Ale on vám odpoví: ‚Nevím, odkud jste. Pryč ode mne, všichni jste páchali nepravostí!‘ Tam bude pláč a skřípění zubů, až uvidíte, jak Abrahám, Izák, Jakub a všichni proroci jsou v Božím království, ale vy budete vyhnáni ven. A přijdou od východu a od západu, od severu a od jihu a zaujmou místo u stolu v Božím království. Ano, jsou poslední, kteří budou prvními, a jsou první, kteří budou posledními.“

„Prolitá krev tvého bratra křičí ke mně ze země.“ Není to pouze krev Ábela, prvního nevině zabitého, která křičí k Bohu, původci a ochránci života. Krev kteréhokoliv člověka, zabitého po Ábelovi, je hlasem, který proniká k Hospodinu. Zcela zvláštním způsobem křičí k Bohu hlas krve Kristovy, jehož nevinost pro rocky zobrazoval Ábel...

Krev Kristova, když dokazuje převelikou lásku Otce, ukazuje zároveň, jak cenný je v Božích očích člověk a jak nesmírnou hodnotou je jeho život. To připomíná i apoštol Petr: „Víte přece, že jste ze svého prázdného způsobu života, jak jste jej zdělili po předcích, byli vykoupeni ne snad nějakými věcmi pomíjejícími, stříbrem nebo zlatem, ale drahou krví Krista jako bezúhonného a neposkvrněného beránka.“ Věřící člověk, když hledí na drahou krev Kristovu, znamená jeho darující se lásky, učí se uznávat a chápat téměř božskou hodnotu každého jednotlivce a s pocitem stále nového a vděkuplného citu může volat: „Jak velký význam a cenu má člověk v očích Stvořitele, když si zasloužil Vykupitele tak vznešeného a velikého, když Bůh dal svého jednorozného Syna, aby on, totíž člověk, nezahynul, ale měl život věčný...“

Z této Kristovy krve čerpají lidé sílu, aby se věnovali horlivé práci pro život. Právě tato krev je pevným důvodem naděje, ba dokonce je základem absolutní jistoty, že z Božího úřadku budoucí vítězství patří životu. „A smrt již více nebude,“ volá mocný hlas od Božího trůnu v nebeském Jeruzalémě.

Jan Pavel II.
Evangelium Vitae, 25.

Cesta více než široká

**Když je láska na scestí –
»nová morálka« překračuje meze**

»Aby láska o dovolené neusnula«, doporučuje Gerta Sengerová vzít si s sebou nějakou erotickou knížku a svůdné spodní prádlo...

Co tato autorka rozumí pod pojmem láska? Je to zřejmě totéž, jako když »Populární medicína« píše, že »pacienti, kteří jsou odkázáni na dialýzu, nezdědka mají problémy s láskou.« Tyto dva příklady na ztotožňování lásky se sexuální aktivitou ukazují samozřejmost velkého omylu, který opanoval závěr dvacátého století.

Brány dnešním názorům otevřel svého času Sigmund Freud. Odstranil hranici mezi chorobným a normálním sexuálním životem a popsal onen chorobný jako formu raně dětské sexuality. Hovořil o orální, anální a genitální fázi vývoje a vysvětloval homosexualitu jako zajištění člověka v raně dětské vývojové fázi. Tím relativizoval veškerou perversitu.

Wilhelm Reich (1897-1957) věnoval zvláštní pozornost genitální sexualitě a definoval orgasmus, sexuální zážitek, jako měřítko naplněného sexuálního života. Reichovi děkujeme za konstatování: »Jádrem životního štěstí je sexuální potěšení. O tom nemůže pochybovat nikdo, kdo chce mít politickou váhu.«

Alfred Kinsey zarámoval tento obraz zprávou o sexuálním životě amerických občanů: Zvrácené sexuální praktiky byly »objeveny« jako ty nejrozšířenější (později se ukázalo, že jeho »vzorek« byl všechno, jen ne reprezentativní). Kinsey nicméně vyvodil závěr, že všechny praktiky, které nějakým způsobem vedou k orgasmu, jsou rovnocenné.

Tím bylo definováno autonomní pole, ve kterém má člověk nabývat zkušenosti štěstí

bez jakéhokoliv ohledu na zbytek osobnosti. Sexuální chování bylo postaveno výlučně do služeb orgasmu. Všechno, co k tomu cíli vede, se nyní jeví v pozitivním světle. »Sociální ospravedlnění těchto pravidel hry přísluší nové morálce, v jejímž středu stojí „právo na orgasmus“. (Rakouský časopis »Sociologie« 5/77)

Máme tedy do činění s »novou« morálkou, vizí člověka, která se zcela distancuje od křesťanského pohledu. Ta proniká dnes všechny oblasti, a to tím více, že se rozvojem antikoncepčních prostředků a technik potratů dosáhlo údajně stavu, kdy je sexuální oblast zcela nezávislá na osobnosti a sexuální chování bylo tedy vymaněno ze svých možných omezujících následků.

»Radostná zvěst« této nové morálky se šíří nejrůznějšími způsoby: časopisy pro ženy a pro mládež, vědecké výzkumy, vyjádření »expertů«, výzkumy a ankety, poradny v časopisech, to všechno se dalo do jejich služeb.

Novou morálku následovalo od šedesátých let také zákonodárství: připouštějí se potraty a pornografie, liberalizuje se právo týkající se sexuálních zvráceností a rozvodů, a to s neuvěřitelnou důsledností ve všech západních zemích.

Sexuální osvěta ve školách, ale také ve skupinách mládeže (bohužel i katolických) vychází ze zásady, že sexualita se chápe bez ohledu na lidskou lásku pouze jako technický problém, odbourává se stud, aby prý se zabránilo komplexům. Jistě, mluví se mládeži také o tom, aby brali v úvahu partnerovy city. Ale jsme přítomni na hony vzdáleni celostnímu pohledu, který integruje sexuální dimenzi do celkové osobnosti.

Redukce lásky na pouze tělesnou se nám vnucuje stále důrazněji. Co bylo ještě před 25 lety pokládáno za pornografii, to se nyní objevuje na plakátech a bilbordech, v ilustrovaných časopisech, na plátnech kin a obrazovkách. Těžko se můžeme vyhnout této sugesci. Kdo se jí cílevědomě a systematicky nevyhýbá, toho fantazie bude záhy okupována.

Jak pevně si stojí tento koncept »sexuální štěstí = životní štěstí«, je zřejmé z toho, že ani ty nejhorší praktické zkušenosti nevedou ke změně smýšlení. Ani rostoucí počet pohlavních nemocí, které se ještě před desetiletími zdály být vymýcené, ani trauma AIDS, této smrti hrozící v sexuálním objetí, ani počet psychicky zruinované mládeže a hrozivě narůstající zneužívání dětí, rozpad manželství, které stojí na špatných základech, nic z toho nepřivedilo odklon od nové morálky.

Naopak: sexuální vlna se zvedá výše a výše ke škodě všech zúčastněných, kteří se vrhli do bezradného hledání, jak naplnit své »právo« na sexuální štěstí.

Co skutečně znamená láska mezi mužem a ženou, to se ze zorného pole široké veřejnosti vytratilo. Kdo v tomto smyslu vystoupí, budí údiv a je označen za zastaralého. »To už se dnes nevede,« dostane odpověď. A přece...

Právě dnes se znovu objevuje šance mluvit znovu o pravé lásce mezi mužem a ženou, roste počet mladých lidí, kteří překročili práh »sex je hra« a poznali, že všechny sliby byly pouhá lež. Ty, a nejen je, je možno oslovit poselstvím, které má neomezenou časovou platnost, že Bůh stvořil muže a ženu a povolal je k celoživotnímu obšťastňujícímu, plodnému, i když ne vždy snadno uskutečňovanému společenství.

Christof Gaspari

Můžeme se naučit lásce?

Můžeme se naučit lásce? Moderní sexuální osvěta odpovídá kladně a nabízí soubory technik, jak praktikovat sexuální vztahy.

Takový přístup se však natrvalo nemůže osvědčit. Důvodem je rozporný vztah k tělu. Na jedné straně je tu přehnaný kult těla: nejrůznější prostředky a kúry pro pěstování tváře a pleti, a na druhé straně je tělo instrumentalizováno, jako by bylo pouhým strojem nebo výkladní skříní: ženy polykají tabletky, aby byly kdykoliv připraveny k sexuálnímu použití, muži pijí litry kávy, aby byli až ke zhroucení dostatečně při síle, prodávají se údy na transplantaci... tělo je jako zneužívaný nástroj.

Je třeba si připomenout, že tělo nevlastníme jako nějaký předmět, se kterým můžeme volně nakládat, nýbrž že jsme tělesně-duchovní bytosti. Tělo není nějaký plášť jednotlivého člověka, který existuje někde uvnitř organismu. Tělo – to jsem já sám.

Proto odevzdání těla při sexuálním spojení je odevzdání celé osoby. A my to v hloubi svého vědomí víme. I mladým lidem, dokud nejsou zkaženi, je jasné: sexuální spojení je nejsilnější vyjadřovací prostředek, který má člověk k dispozici, jak se stát jedním. (Srov. Mt 19,6)

Sexuální vztahy mluví svou vlastní řečí, a to je řeč lásky.

Ale co je to láska? Byly o tom napsány celé svazky. Kdo by jen mohl vůbec obsáhnout všechno to, co bylo vysloveno! Ale to ani není zapotřebí. Neboť nám křesťanům bylo zjeveno, že **Bůh je Láska**. Kdo se dívá na Boha a jeho zjevení, může poznat lásku a její podstatné známky.

Je tu především jeden podstatný rys lásky: její nepodmíněnost. Bůh uzavírá s Abrahámem a jeho potomstvem věčnou smlouvu, kterou ustavičně připomíná. V Izaiáši čteme slo-

va: *Může žena zapomenout na své dítě, matka na svého milovaného syna? I kdyby ona zapomněla, já nezapomenu. Hleď, vryl jsem si tě do dlaní.* (49, 15n)

Láska je tedy souhlas s tím druhým bez odvolání. *Nezapomenu na tebe!* říká Bůh. *Tvoje jméno stojí na mé dlaní.* S touto neodvolatelností máme v době »manželství na zkoušku«, »odmítání dětí« a proměnlivých pracovních poměrů potíže. Dnes stojí v popředí otázka prospěchu, a to bohužel i pokud jde o vztahy.

A právě to je v rozporu s láskou. Protože ona přijímá toho druhého pro něho samého. Svou nepodmíněností zprostředkuje člověku zásadní zkušenost: přijímám tě takového, jaký jsi i jaký kdykoliv budeš. Nikoliv tvoje chování, tvoje schopnosti, tvůj vzhled, nkoliv tvoje užitečnost určují můj vztah k tobě. Ty sám o sobě jsi hozen, abych o tebe stál. Je to dobré, že jsi!

Tato nepodmíněná příchyllost utiňuje hlubokou touhu, jakou každý z nás nosí v sobě: touhu po bezpečí. Nosíme všichni v srdci stejnou naději: že stojíme za to, abychom byli milováni, že někdo nás přijímá, ať přijde cokoliv ve dnech dobrých či zlých.

Kde existuje taková příchyllost, umožňuje se něco, co je rozhodující pro lidský rozvoj: dříve, než člověk začne milovat, není ještě ve skutečnosti sám sebou. Ztělesňuje jen role, které musí hrát před světem a před sebou. Jakmile však miluje, »je«. Pak se může stát sám sebou.

Milovaný člověk udělá stejnou zkušenost: obdrží jistotu a svobodu, a tak se stává sám sebou. To je neocenitelně dů-

Mons. Jan Graubner slaví dvojnásobné jubileum

Narodil se **29. srpna 1948** v Brně, ale dětství prožil ve Strážnici v rodině pěti sourozenců. V roce 1967 maturoval na strážnickém gymnáziu. Po absolvování gymnázia se hlásil ke studiu teologie, ale nebyl přijat, poněvadž neměl „dělnický původ“. Rok pracoval jako dělník v ZPS v tehdejší Gottwaldově a po roce pak byl přijat na teologickou fakultu v Olomouci. Dne 23. června 1973 byl v Olomouci vysvěcen na kněze.

Po vysvěcení nastoupil jako kaplan v nynějším Zlíně. Od 1. října 1973 do 30. září 1975 vykonával základní vojenskou službu. Po ní pak působil v duchovní správě ve Zlíně, ve Val. Kloboukách a naposledy jako farář ve Vizovicích a současně jako administrátor v Provodově a později v Horní Lhotě u Luhačovic.

Dne 17. března 1990 byl jmenován pomocným biskupem olomouckým. Biskupské svěcení přijal z rukou olomouckého arcibiskupa Mons. ThDr. Vaňáka 7. dubna 1990. Po smrti arcibiskupa ThDr. Vaňáka 16. září 1990 byl zvolen sborem konzultorů za administrátora olomoucké arcidiecéze. Před šesti roky 28. září 1992 byl jmenován olomouckým arcibiskupem a moravským metropolitou. Inaugurace se konala 7. listopadu 1992 v olomoucké katedrále.

Mons. Jan Graubner je v pořadí 69. biskupem a 14. arcibiskupem na Metodějově stolci v Olomouci.

Převzato z OLDINU 7-8/98

Redakce „Světla“ upřímně blahopřeje Mons. Janu Graubnerovi k jeho jubileu, pamatuje na něj v modlitbách a také čtenářé prosí o modlitbu za našeho pana arcibiskupa.

ležité: ve vzájemném daru získává sebe samého od toho druhého. Tak se můžeme svobodně otevřít, odložit své masky a ochranné štíty. V prožívaném bezpečí se může člověk otevřít k odevzdání, přispět druhou hlubokou touhou k svému rozvoji, totiž svou touhou **být zde pro druhé**.

To je totiž druhá podstatná dimenze lásky: odevzdání. Jedno jediné přikázání nám Pán zanechal v Novém zákoně: **milovat tak, jak on miloval**, až k úplnému odevzdání. Jaká je to výzva! Jaký celoživotní program!

To znamená především stáhnout zpět stále kolem sebe kroužící Já, uřezat tak snadno

bující sebelitování, přestat kroužit kolem starostí o vlastní úspěch, o vlastní uznání. Jak snadno býváme strženi zpět sami k sobě a stáváme se pak vůči druhým lhostejní, uzavření, a někdy dokonce nepřátelští!

Zranění se zpravidla nevyhneme. Neboť tak jako my, i druzí jsou zlomené, zraněné bytosti. V tom spočívá zvláštní výzva odevzdání, *abychom nesli břemena jeden druhého*, přijali skutečnost, že ten druhý nemusí být schopen splnit očekávání, která do něho vkládám. Milovat znamená také stále tomu druhému odpouštět, že je takový, jaký právě je.

Pokračování na str. 6

Dát se osvobodit k lásce

»Dosáhla jsem rozvodu se svým mužem,« řekla mi stručně 40letá žena v poradně. »15 roků manželství s takovým nudným člověkem je až nad hlavu. Chci se seberealizovat. Chci si žít a milovat podle své vlastní hlavy. Kdybych to teď nerozsekla, přišla bych pozdě sama k sobě.«

»Máte děti?« ptám se.

»Ano, celkem tři: 14, 12, a 10. Jestli si je manžel nevezme, musí do internátu. 14 let zaměstnání v domácnosti, to také stačí,« prohlásila tato matka a já jsem zůstala nejdříve mlčet a žasla.

V dalším rozhovoru se ukázalo: tato žena netrpí depresemi, ani není v zajištění psychické nemoci, její manžel není mužem nevhodným pro manželství nebo alkoholikem. Nikoliv: je to docela bezúhonný manžel, vědomý si své odpovědnosti, pracovitý otec rodiny, který jí zajistil dostačující blahobyť. »Ustavičně se plahočí,« vysvětluje žena, »a doma je unavený. On mě ne-

bude postrádat. A nemusí mi ani dávat žádné peníze, až budeme žít odděleně.«

Tento manžel tedy neodpovídá nárokům své moderní ženy. Propadl. Měřeno hlediskem, zda dal své manželce dostatek možností k seberealizaci, odepsal se jako neschopný.

»Co pro vás znamená seberealizace?« ptám se rezignovaně. »Jak si nyní představujete svůj život?« »Především si zařídit šikovně nový byt, pak podniknout nějaké cesty za vzděláním, absolvovat nějaké semináře, poznat, co se pro mne hodí, objevit v sobě nějaké nové nadání,« odpoví moje návštěvnice odvázně. »Mít svobodu v lásce, jednou s tím, jednou s oním.«

Nebyla tu žádná šance tuto zběhlou matku rodiny odvrátit od jejího záměru. Jako by byla v zajištění kouzelných slov, trvá na představě, že se musí vymanit z veškeré odpovědnosti, aby našla své štěstí. Najedla se módního mediálního poku-

šení. Je to ovšem omyl domnívat se, že člověk může najít trvalé štěstí, posadí-li na životní trůn své vlastní Já jako modlu.

Volný sex nemá s láskou nic společného, jestliže ten druhý není vtažen do lásky, nýbrž je pouze zneužívaným objektem vlastní rozkoše. Láska bez odpovědnosti za toho druhého si proto vůbec nezasluhuje toto jména, a taková »láska« také nikoho neudělá trvale šťastným.

Základní duševně duchovní potřeba člověka se nasytí pouze nalezením plného smyslu bytí, a k tomu nestačí pouhé Já a moje pudy, naopak: jako každá modla, která sleduje pouze vítální podněty, nevede k uspokojení člověka, nýbrž jen k dychtivé nenasytnosti, která spočívá v tom, že cíl je položen příliš nízko, takže neodpovídá smysluplnosti duchovních nároků. Ty jsou uspokojovány spíše omezováním vítálních potřeb než jejich bezuzdným ukájením.

Právě léta blahobytu nás přivádějí k jasnému poznání: lékem na odcizení člověka není honba za novými požitky. V Německu se rozmohl mezikontinentální turismus. Co k tomu lidi pohání? Nuda se sebou samým? Když se jich zeptáte, dostanete jen mlhavé odpovědi, které mají jednoho společného jmenovatele: touha je žene k hledání. Hledání čeho?

Zde nám mohou pomoci ukazatele, které najdeme u velkých spisovatelů, od Rilkeho ke Claudelovi, od Camuse až po Lewise. Není to nic menšího než touha po odhalení jádra věci, po onom překvapení, které trhá chránovou oponou shora až dolů, po srdcervoucím spojení.

Anglický filozof Lewis nás směřuje přesným postřehem a nespornou poctivostí k tomu, oč zde ve skutečnosti jde: jde o zachycení lásky k Bohu, o sjednocení s ním, které nastupuje jako blesk v milostiplném

okamžiku. Být zapálen a muset svítit, skrze »Amor Dei« stát se hořícím keřem lásky; skrze lásku k Bohu si zamilovat to, co stvořil, a být stržen mezi jeho tvory, to je, jak se zdá, nevědomá (nebo také vědomá) naděje a konečný ústřední cíl.

Bůh, který se zjevuje člověku skrze přesvědčující citový prožitek, jeho pohled, který zahání všechnen strach, hluboká úcta a přesvědčení, že v takové plnosti a štědrosti není možno potkat nikoho jiného, nýbrž pouze jeho, to je právě to, co vyvolá onu rozhodující proměnu, která je pak pro takto uchváceného člověka společná se všemi zamilovanými: potřebu podílet se s druhými o přemíru přijímaných citů a nově, jinak milovat člověka, zvíře, rostlinu, krajinu a život.

To je ten rozhodující anti-koncept proti nafoukaným seberealizačním pokusům současného lidstva.

Prvním předpokladem pro každou seberealizaci je totiž toto: *Budeš milovat Boha, svého Pána, celým srdcem a celou myslí.* To je krok, který se musí uskutečnit před každým jiným aktem lásky, protože milující vděčnost k Bohu, který zdarma daruje život, věčný život, uschopňuje člověka k dobrovolné poslušnosti v lásce a otevírá prostor božského bezpečí pro aktivní spolupráci.

Proto mohou dělat uspokojivou životní bilanci ve svém stáří spíše ty matky, které se odhodlaly k služebnosti bliženské lásky, než ty, které se z rodiny vymkly. Ty první jsou obklopeny dětmi, které svou maminku milují a ctí, ty druhé nepřijemně prožívají, jak jejich děti jdou svými vlastními, často ne právě šťastnými cestami, a odvracejí se od své matky, která je hanebně zradila.

Vyplatí se také opravdu utíkat se k Panně Marii: jen její láska k Bohu jí dala sílu, aby řekla své veliké »Staň se!«.

Překl. -Iš-

Můžeme se naučit lásce? – pokrač. ze str. 5

Jakmile začneme hlouběji přemýšlet o lásce, musíme konstatovat, jak nadměrně jsou požadavky, které pro nás, slabé lidi, představuje.

Chtěl bych zde naši úvahu ještě více prohloubit. V jedné knize o apoštolu Pavlovi jsem četl tuto větu: »Svatost není žádná ctnost, nýbrž život v Bohu.« Již několikrát jsem tuto větu přeformuloval takto: **Láska není žádná ctnost, nýbrž život z Boha.**

Kdykoliv opravdu hovoříme o lásce, mluvíme o Bohu. Apoštol Jan říká zcela jasně: *Bůh je láska.* Všude tam, kde se miluje, je Bůh ve své plnosti nejen přítomný, ale je také činný. Proto je láska, orientace na toho druhého, také základním

motivem celého stvoření. Pochopíme to mnohem lépe, když se nebudeme na ně dívat jako na boj o přežití s výběrem těch nejsilnějších, nýbrž jako na **existenci pro ty druhé.**

Všude tam, kde se lidé milují, je Bůh přítomen a působí, a to jak mezi křesťany, tak mezi nekřesťany. Tajemným způsobem je milující Bůh činný v životě každého člověka a zvláštním způsobem je činný v manželské lásce. Můžeme se tedy lásce naučit? Ne tak, jak se učíme angličtinu nebo psaní na stroji. Ale můžeme v sobě vytvářet prostor pro lásku, pro toho, kdo je Láska. A tím se *obnoví všechno.*

Vision 2000
Přel. -Iš-

Mnozí se osvobozují od přeerotizovaného světa

Mladí je dobou sbírání zkušeností. Udělej také zkušenost sebeovládání, čistoty, zkušenost, která překračuje každou jinou zkušenost. Udělej zkušenost svobody, která je s tím spojena.

Je řada mladých lidí, kteří to zažili, jsou na to hrdí a jsou šťastní. V jejich štěstí je něco zářivého, v jejich tvářích je něco světlého, otevřeného. Tito chlapi a děvčata jsou obdivuhodně svobodní. Neboť uprostřed přeerotizovaného světa to vyžaduje zvláštní vnitřní svobodu, neobyčejnou odvahu, aby někdo mohl říct: »Přilíš tě miluji, než abych s tebou mohl spát!«

Vždy mě to uchvacuje, když vidím tyto mladé lidi, kteří chodí do školy, kde takřka všichni mají sexuální vztahy, a oni, jakoby zázračným způsobem, zůstávají uchráněni. Mají čistotu, kterou může dát jedině Pán.

Tito mladí vydávají svědectví životu a prokazují tak tu největší sílu, které jsou schopni. Vzepřeli se proti provokaci nečistoty, a to za jakoukoliv cenu. Mnoho se mluví o dětech, které propadly prostituci, přesněji řečeno *byly vystaveny prostituci*, mluví se o mladých, kteří spolu spí, ale kdo mluví o těch, kteří mají odvahu plavat proti proudu?

Myslím na mladé Chorvaty, kteří svůj životní postoj osvědčují tím, že mezi mladými křesťany uzavírají smlouvu o vzájemné úctě. Znáám skupinu mladých lidí v jednom univerzitním městečku, kteří odmítají účastnit se erotických diskoték a her, které jsou dvojsmyslné. Znáám děti, které se ve svém internátě zamykají, protože se brání proti homosexuálnímu jednání. Jsem toho názoru, že jsou to mladí hrdinové, budoucí světci, kteří se připra-

vují na eventuální kruté pronásledování.

Jsou z podobné látky jako oni mladí v Ugandě, kteří se svými mladými těly raději uhořeli, než aby se poddali králi, který byl pedofil. Jsou ze stejné látky jako Marie Gorettiová (Itálie 1910), jako Karla Kottsková (Polsko 1914), jako Anvarita, které její náčelník probodl srdce kopím, protože se mu bránila (Zaire 1962), a kterou Jan Pavel II. i ve jménu mnoha jiných prohlásil za svatou.

Ale myslím také na někdejší prostitutky, které se zasvětily Bohu a nyní žijí v úplné zdrženlivosti. Pro Boha není nikdo příliš daleko. Pro něho není nikdo příliš nečistý, zraněný, beznadějný.

V současné době jsou čistota a nenásilnost výzvou pro svět, který nevidí před sebe a je proto odsouzen k zadušení. Čistota znamená hluboké nadechnutí uprostřed světa, který se sám v sobě dusí.

Pro mladé na Západě, kde jsou ustavičně bombardováni nestydatou reklamou, znamená uchovat si čistotu skutečné hrdinství. Ale právě toto hrdinství je odpovědí na příliš zdůrazňovanou a bezuzdnou erotiku. Potřebujeme více něžnosti, potřebujeme, aby rostla tato naše síla, která odpovídá naší křehkosti. V míře, v jaké se satanské prostředky pokoušejí, aby nás podplatily, potřebujeme skutečně Božího Ducha. Potřebujeme Boží Církev. Musíme vědět, kdo vlastně jsme, a potom být tím, čím jsme!

Otevři se novému ránu s tímto lidem naděje, přidej se k tomuto předvoji, který ohlašuje zítřek!

Podle knihy »Tvé tělo je stvořeno pro lásku«

D. A.

Zůstat spolu až do smrti?

Mladí lidé si kladou otázku: »Proč máme zůstat spolu, když se už nemilujeme?«

Tato otázka se klade často příliš rychle. Není smysluplnější ptát se, proč láska vyhasíná, a hledat možnosti, aby životní zkoušky neuhaslily plamen lásky?

Láska není jenom výbuch citů, nic víc než krátké vzplanutí lásky na první pohled. Láska je oheň, který musí vzdorovat rozmarům větrů a bouří.

Taková láska je skutečně možná. Musíme se jen pro ni rozhodnout a uskutečnit ji. Láska se nemůže omezit na to, jestli mám dojem, že miluji, nebo ne. Je to vzájemné rozhodnutí, na kterém je založeno pouto lásky.

Nemůže se láska opotřebovat? Ona se opotřebovává i nepotřebovává. To záleží na tom, jak milujeme a jak lásku přijímáme. Neexistuje žádné nevyhnutelné předznamenání osudu. Syn rozvedených rodičů není automaticky předurčen k tomu, aby jej stihl stejný osud. Jako každý člověk i on je samostatnou osobou, která je schopná milovat a být milována. Může vybudovat vztah, prohlubovat lásku, může odpouštět a přijímat odpuštění.

Jak se dá zabránit zevšednění lásky?

Tak, že ji necháme růst... to znamená, že hledáme blaho toho druhého a vidíme všech-

no to dobré, co dělá, aniž bychom vypočítávali, co udělal špatného. To znamená připravovat pro druhého radost, dávat, aniž bychom za to něco čekali.

Láska musí být zakořeněna v lásce, abychom jí dali růst: manželství a láska patří k sobě, když Bůh stvořil muže a ženu. Nefunguje bohužel automaticky sama od sebe. Důvodem toho jsou následky dědičného hříchu... Mám v sobě sklon dopouštět se zlého. Projevuje se to ve sporech, hněvu, žárlivosti, nedostatku pozornosti k druhému, v egoismu.

Ale Bůh nás neodsoudil k tomu, abychom uvázli v porážce, kterou nám dědičný hřích způsobil. Nabízí nám, abychom se znovu zakořenili v lásce. Při tom zcela respektuje naši svobodu. Nabízí nám, abychom uznali a přijali vlastní chyby, abychom mohli být znovu stvořeni. Můžeme znovu přijmout Boží oheň, jakým je láska.

Svatost manželství nás uschopňuje, abychom stále obnovovali lásku, protože čerpá ze samého pramene Lásky.

Výtah z knihy »Er lebt! 50 Fragen über das Leben und die Liebe«.

Přeložil -Iš-

Úmysl všeobecný:

AŽ VŠECHNY NÁRODY ODSOUDÍ UŽÍVÁNÍ NÁŠLAPNÝCH MIN A USILUJÍ O JEJICH ZÁKAZ.

Dostal jsem do vínku slabou schopnost představitosti. Živě vidím jen několik momentů ze svého života. Jeden z nich nastal hned po válce. Chodil jsem, jako všichni, kdo byli schopni, na brigády. Opravovali jsme most přes železniční trať. A tam to bylo. Výbuch. Po něm mi zůstala v paměti černá tvář, velké bělmo očí a výkřiky: „Zabijte mě!“ Byl to mladý muž, který šlápl na minu. Vídával jsem ho ještě později. Jistě byl rád, že žije. Ale mina ho připravila o nohu.

Pro mnohé naše lidi jsou nášlapné miny vzdálenou minulostí. Nic společného s nimi nemají. Ale pro lidi v Angole, Kambodži, Bosně, Kosovu... patří tento problém k jejich každodennímu životu. Týká se to více než 60 zemí.

Nášlapné miny jsou malé bomby s velkou explozivní silou. Některé z nich připomínají dětské hračky. Jiné mají obal z plastu a jsou nesnadno odhalitelné a velmi nebezpečné při zneškodňování.

V říjnu 1995 hlídaly v Somálsku dvě děti – 14leté děvče a jeho 9letý bratr – u svého domu kozy. Uviděly, že ze země něco trčí. Hoch se toho dotkl a mina vybuchla. Děvče přišlo o obě nohy a ztratilo zrak. Hoch přišel o 4 prsty a jedno oko.

– Sok je matka tří dětí v Kambodži. Když se jednou vracela s vozem domů, vůl stoupl na minu. Zabíla ho, vůl poškodila a Sok přišla o nohu a pravou ruku. Dnes se o ni a tři děti stará manžel, ale bez vozu. A to bylo jejich život!

Na zeměkouli je rozseto přes 100 milionů nášlapných min, zvláště v Angole, Afghánistánu, Kambodži, Eritreji, Etiopii, Iráku, Kuvajtu, Mozambiku, Somálsku, v bývalé Jugoslávii, Čečensku atd., atd. Způsobují nesmírné škody a velká utrpení. Často jsou obětmi prostí lidé, ženy, děti, kteří pracují na poli, jdou načerpat vodu, anebo prostě jdou z jednoho místa na druhé. Fyzické a psychické utrpení těchto obětí trvá celý život. Obce jsou zbaveny půdy, kterou obdělávaly, protože nášlapné miny mají životnost přes 75 roků. Sociální a ekonomické potíže jsou dlouhodobé a způsobují zaostávání a bídu. Tím, že tyto miny mají tak dlouhou životnost, brání příchodu na pole i tehdy, když válečný konflikt už dávno skončil.

Jak velké nebezpečí nášlapné miny představují, ukazuje těchto několik údajů:

- Na zemi je položeno více než 100 milionů nášlapných min.
- Počet zabíjených nebo zmrzačených se odhaduje na 26 000 ročně.
- Cena takové miny se pohybuje od 3 do 30 dolarů.
- Její zneškodnění stojí od 300 do 1 000 dolarů.
- Odhaduje se, že ročně je zneškodněno na 100 tisíc min.
- Odhad nově nasazených min je kolem 2 milionů za rok.

Na celém světě se rozběhla Mezinárodní kampaň za zákaz nášlapných min.

Jednou z obětí těchto min je Tun Channareth. Žil v uteče-

neckém táboře na pomezí Kambodže a Thajska. Při výbuchu nášlapné miny přišel r. 1982 o obě nohy. První měsíce toužil po smrti. Potom se krůček za krůčkem vracel k životu. S velkou námahou se naučil novému technickému řemeslu, které mohl vykonávat na vozíku. R. 1993 se vrátil do Kambodže i se svou ženou a pěti dětmi. Zabýval se konstruováním vozíků – jaký měl on – pro druhé lidi, zmrzačené nášlapnými minami. Ale to mu bylo stále málo. Chtěl přiložit sekeru ke kořenům. R. 1994 navštívil evropské parlamenty a papeže Jana Pavla II. jako vyslanec zmrzačených minami a jako vyslanec Kampaně pro zákaz nášlapných min.

Papež Jan Pavel II. vyzývá nejdenně k zákazu výroby a užívání min proti osobám.

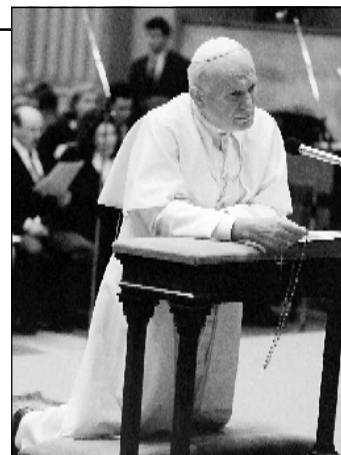
Úmysl misijní:

AŽ DUCH NOVÉ EVANGELIZACE POVZBUDÍ CÍRKEV V ASII KE HLÁSÁNÍ KRISTA, K PODPOŘE INKULTURACE EVANGELIA A K MEZINÁRODNÍMU DIALOGU.

Papež Jan Pavel II. řekl 3. června 1996 biskupům Indonésie, kteří byli v Římě na návštěvě „ad limina“:

„Protože vy jste duchovní vůdcové svých stád, vybízím vás zvláště, abyste se snažili o opravdový „kontemplativní pohled“. Ten se živí modlitbou a svátostným životem a snaží se odhalit nejhlubší smysl existence. Tento duch je v souladu s kulturní a náboženskou zkušeností Asie...“

Inkultura liturgie vyžaduje rovněž zvláštní pastorační pozornost... Inkultura v sobě obsahuje něco víc než jen prosté přizpůsobení tradičních zvyků nebo současných praktik zbožnosti. Je to proces zakotvený v opravdové výměně osvědčené víry a kultury mezi národy. Drazí bratři, vašim úko-

Protože škodí bez rozdílu všem, i nevinným, způsobují nenapravitelné škody a zabraňují návratu k normálnímu životu, nehledě na páté přikázání Desatera.

Musíme udělat vše, co je v našich silách, aby se tato krutost, charakterizující naše krvavé století, už jednou skončila. Kdo nemůže udělat víc, ať se připojí k modlitbám na tento úmysl.

lem je inspirovat, vést a posuzovat delikátní proces inkultury, který posunuje dál Kristovo poslání...

Mezináboženská spolupráce začíná dialogem života. Ten podporuje svědomí a vzájemný respekt. Později vede k dialogu jednání, který ústí v solidaritu na poli kulturním, ekonomickém a sociálním. Praktická spolupráce plodí vzájemnou úctu mezi věřícími v Boha a vzbuzuje přání lépe druhé poznat a s nimi spolupracovat.

Plodný mezináboženský dialog je závislý na duchu bratrské lásky, na ohledu k požadavkům toho druhého a na hluboké lásce k pravdě.

Vybízím vás, abyste vzbudili v těch, kterým sloužíte, opravdovou touhu po obrácení a velkou žízeň po společenství s Otcem, Synem a Duchem svatým...“ (Jan Pavel II.)

Je tolik lidí, kteří hledají pravdu. Ukaž jim Ježíše!

Začni každý den modlitbou! Dáš mu pevný základ.

Boží přítomnost ti dává sílu. Mysli na něho častěji!

Úmysl národní:

AŽ SE RADOSTNÁ ZVĚST EVANGELIA A POZVÁNÍ K ŽIVOTU V CÍRKVI DOSTANE I K DĚTEM ŽIJÍCÍM MIMO PROSTŘEDÍ CÍRKVE

Přede mnou sedí dva mladí lidé – on a ona. Chtějí se vzít a chtěli by mít „svatbu v kostele“. Ona se dostala k víře a k prvnímu sv. přijímání v 19 letech přes svou sestru a její společenství. On je pokřtěný, ale neumí se pomodlit Otčenáš, Zdravas, ba neumí udělat ani kříž. Nikdo ho to neučil. Ale pokřtěný je.

Studentka z Vysoké školy ekonomické se setkává s bratřem své kamarádky, který je už ve 3. ročníku. „Hovořil s přesvědčením o věcech, o kterých jsem nikdy neslyšela, anebo se dotkly mých uší jen letmo. Tehdy jsem ještě nebyla pokřtěná. U nás se nikdy o náboženství nemluvilo... Bylo to pro mne náhle mnoho neznámých věcí. Nevěděla jsem, že člověk má i duši a že je třeba se i o ni starat, ba dokonce jí dávat pokrm. Nevěděla jsem nic o tom, co se stane s člověkem po smrti. Ani o tom, že někdo přišel na tento svět, aby nás naučil, jak máme zde na zemi žít, abychom dosáhli štěstí.“

Toto jsou jenom dva příklady z toho množství dětí a mládeže, ke kterým se zvěst evangelia a pozvání k životu v církvi nikdy nedostaly, protože žili mimo prostředí církve.

Studie o kriminalitě mládeže zjišťuje, že kriminální dorost pochází většinou z neúplné rodiny, kde schází otec nebo matka: buď se rozvedli, nebo zemřeli. Děti neměly domov, jaký potřebovaly, místo, kde je klid a důvěra. Měly sice střechu nad hlavou, ale obydli, kde není láska, kde vládnou vášně, se může stát místem hrůzy. – Kdo v takovém prostředí řekne dětem něco o Bohu, o náboženství, o duši, o tom, že je rozdíl mezi dobrem a zlem?

A i tam, kde situace není až tak vyhraněná, i tam jsou rodiče k dětem často nevšímaví. Za-

městnané matky kladou práci nad výchovu. Ostatně práce v zaměstnání je zábavnější než v domácnosti a navíc je placená. Rodiče i děti se odcizují. Děti jsou na obtíž hlavně ve volné dny a o dovolené. Dají se pryč, aby nepřekážely. Tak se stává, že dítě u rodičů jen bydlí, ale nežije v rodině. Co způsobuje tento nezáměr? Často skutečnost, že děti přicházejí z předčasných sňatků, z nechtěného těhotenství. – Kdo těmto dětem řekne o modlitbě a o Bohu?

I na vesnicích uprostřed Moravy je většina dětí, které nikdy nebyly v kostele. Vědí, že u nich kostel je, ale nevědí, proč a co se tam dělá. Vzpomínám si na dvanáctiletou dívku – z dobře situované rodiny – která se tázala babičky: „Proč chodí lidé do kostela?“ Dostalo se jí odpovědi: „Aby se tam modlili.“ A děvče se otázalo: „A co je to *modlit se*?“

Zjistěte si, kolik dětí chodí u vás do školy a kolik z nich navštěvuje hodiny náboženství, a budete překvapeni. Budete velmi překvapeni! V Bratřích Karamazových říká Mít'ův obhájce: „Páni porotcové, my ho zde odsoudíme a on řekne sám sobě: „Tito lidé neučinili pranic v můj prospěch, aby mě učinili lepším, aby mě učinili člověkem. Tito lidé mne nenakrmili a nenapojili, nahého nepřioděli, v žaláři nenavštívili, ale na Sibiř mě poslali. Tím jsme se vyrovnali, od té chvíle jim nejsem ničím povinován a nikomu nejsem nic dlužen na věky věků. Oni jsou zlí, i já budu zlý. Oni jsou krutí, i já budu krutý!“

Jak velmi je třeba se modlit a učinit vše, co je v našich silách, pro to, aby se radostná zvěst evangelia dostala i k dětem žijícím mimo prostředí církve.

A. Holas SJ

Sestra Emmanuela píše...

1. srpna 1998

Pochválen buď Ježíši!

Poutníci, kteří znají Vicku, si v těchto dnech všimli, že na konci svého pohovoru neřikala: „Až Gospa dnes večer přijde, předám jí všechny vaše úmysly...“ Ano: letos už po druhé Vicka nemá zjevení po dobu 45 dnů. Sv. Panna jí upřesnila, že ji znovu uvidí 6. září.

Vicka přijímá tuto obět s odevzdaností: „Je to Ona, která to chce takto, jsem šťastná, že jednám, jak Ona říká. Důležité není, co chci já, ale co chce Ona!“ A dodává: „Toto období obsahuje den mých narozenin. Ona však má své plány a ví, proč žádá tuto obět. (Vicka dovrší 3. 8. 34 let. Vizionáři mají zvlášť rádi zjevení v den svých narozenin, protože ten den je Gospa obejmě, zůstává déle a klaní se Stvořiteli, který daroval tento život...)

Pokud jde o život a krásu Božích tvorů: všimněme si, že Mirjana často připomíná poutníkům Mariina přání ve vztahu k dětem. Gospa si nepřeje, abychom počítali s nejistou budoucností, ale naopak, vybízí rodiny, aby měly mnoho dětí. Mirjana už několikrát řekla, že „rodiny, které nyní mohou mít děti a zvolí nemít je, toho budou později litovat. Bude to pro ně tvrdší.“ Je třeba říct, že Matka Boží je Královnou proroků a vidí dál než ubohé předzvěsti našich sdělovacích prostředků a deklarace našich ateistických zákonodárců!

V hodině, kdy „katastrofyzující“ tisk se snaží „naočkovat“ virus strachu se svým podněcováním k potratům, Gospa – pravá Matka a pravá Královna – nás zve, „objevit krásu Božích tvorů“ (7. 98) a „děkovat Bohu,

kteří nás tak obdivuhodně stvořil“ (8. 88). Ona jde totálně proti proudu naší moderní kultury, kultury smrti. Ona nejvíc ze všech žen je „vánkem“ Ducha Stvořitele. Ona svou patou drtí ducha-ničitele, hada.

Začal festival mladých. Přicházejí ze všech koutů světa! Motivace, které je přivádějí jsou nejrůznější, ale především hledají smysl svého života a skutečné setkání s Bohem. Co se sv. Panny týče, jaké jsou její motivace, když je zve do své Oázy míru? Vyjadřuje je ve svých poselstvích a ještě víc tou zcela zvláštní mateřskou přítomností, projevovanou jejími příchody sem. Mladí jsou velmi citliví na to, že přichází každý den už tolik let. To je ubezpečuje, upokojuje a uzdravuje. Někteří zde poprvé zakoušejí pokoj dítěte, které odpočívá na prsou své matky; a u Marie je bez úzkosti, neřiká si: „Ona odejde, ona mě nechá, ona musí dělat něco jiného, zase budu úplně sám...!“

Modleme se společně za tyto mladé a za všechny mladé světa, aby přijali toto nezničitelné bezpečí, které jim Maria nabízí, které jim tolik chybí a které spočívá v tom, že necháme Boha zaujmout ústřední místo ve svém životě.

„Drazí mladí, zvu vás, abyste postavili Boha na 1. místo ve svém životě; pak budete mít jistotu s Ní!“ (Fest. ml., 94). „Ať neposlouchají démona, který jim napovídá, že mají vyhledávat rozkoše a být tak jako ostatní mladí“... „Bůh existuje. V Něm se nalézá pravé štěstí a plnost života.“ (Jeleně)

Sr. Emmanuela

Pomohli jsme již mnoha ženám

V bezprostřední blízkosti potratové kliniky ve Vídni – Masné trhy vzniklo centrum »Pro život«. Jeho členové pocítili povinnost dát se do boje proti potratům metodou P. Reillyho: Modlit se za všechny, kteří jsou zapojeni do procesu potratů, jednou měsíčně konat modlitební bdění přímo před klinikou. Ti, kteří navštěvují kliniku, jsou informováni o tom, co se tam ve skutečnosti děje, a všem, kteří to potřebují, se nabízí pomoc. Všechno ostatní je přenecháno Bohu. V posledních měsících se daří denně zachránit několik dětí.

Bez Boha není možno dělat takovou činnost. Zažili jsme tuto zkušenost na vlastní kůži, snad je to ta nejdůležitější zkušenost, kterou jsme venku udělali. Vyjděte ven pouze s Bohem, nebo zrovna zůstaňte doma.

Rozdíl je evidentní: jako lidé jsme bezmocní proti potratům, proti zlobě některých lidí, kteří nás denně potkávají a kteří nestojí na Boží straně. Odvykli jsme brát nadávky, zlost a odmítání osobně a cítit se tím nějak dotčeni.

Co jiného můžeme dělat v první linii boje proti ďáblu? Všechno, co můžeme udělat, je odpouštět, modlit se za lidi a vytrvale provádět svůj úkol.

24 let před touto klinikou nikdo nestál a nikdo neřekl ženám, že je ještě jiná možnost než utra-

tit dítě. To bylo dlouhých 24 let. Proto je už jen naše přítomnost více, než se vůbec dosud dělalo, a dosahujeme tak něčeho pozitivního, i kdyby to byla Boží vůle, že ani jedna z žen se neobráť. Když lidé odmítnou pomoc a rozhodnou se pro zlo, pak je věcí Boha, aby je přivedl na správnou cestu. Obrácení, to je jeho parketa. Proto svěřujeme každou ženu, která nastupuje na kliniku, Matce Boží, a to bez ohledu na to, zda přijala náš léta, nebo ne. Za dveřmi je již kompetentní jen Bůh a jeho andělé mají zač bojovat.

A je to často Boží vůle, aby se žena obrátila, zvláště když v těch několika týdnech od otevření centra není nával tak velký a mnoha ženám a rodinám jsme mohli pomoci.

Je to nádherné, když můžeme den co den dostat dárek milosti, že smíme doprovodit ženu nebo dvojici do našeho centra a vidíme pak pohled vděčnosti a ulehčení, když od nás odcházejí a rozhodli se pro dítě. Jedna jediná žena, které ušetříme bolest potratu, stojí za všechnu námahu a za všechny těžkosti, které jsou s tím spojeny.

Co je naším cílem? Chceme ženám otevřít cestu do skutečné poradny a signalizovat jim, že do této kliniky nemusí vstoupit, když nechtějí.

Chceme jim dát zřetelně najevo, že jsme tady pro ně, že se za ně modlíme, že tuto modlitbu naléhavě potřebují předtím i potom a že nám na rozdíl od kliniky nejde o žádný obchod. Musíme bohužel často pozorovat,

jak manželé strkají zcela otřesené ženy do dveří kliniky, jak matky přivádějí za ruku své dcery a nutí je, aby daly zabít své dítě, i když by si je možná rády ponechaly.

Zůstávají nám také smutné pohledy ženy, která by ráda přijala naše informace, ale kterou lidé v jejím okolí připravili o všechnu odvahu. Kde zůstává ona vyhlášená svoboda ženy rozhodnout se sama?

Reakce kliniky? Zpočátku byli velice nervózní a posílali na nás policii. Někdy byli dokonce agresivní a angažovali čtyři mladá děvčata, která mají za úkol nás hlídat a zabránit, abychom nemohli mluvit s ženami, které již mají termín.

Každý den se stává, že ženy, které přicházejí k potratu, ale zůstaly stát, aby nám naslouchaly a získaly novou naději, odvedou tato děvčata nalevo nebo napravo, vezmou je pod paží a strčí do kliniky.

Zvlášť trapné je pro kliniku, když jde o ženy, které nejdou k potratu, nýbrž jen ze zájmu se u nás zastaví. Naše »stíny« mají službu tak dlouho jako my a pracují výlučně za peníze. To zvýšilo náklady na potrat, takže stojí již 1000 šilinků a byly odbourány testy zdarma.

My jsme konstatovali, že počet pacientek, které jdou k potratu, silně klesá. Den ze dne je jich méně. Přibývá naopak žen, které nás pouze jako kolemjdoucí chodkyně ujišťují, že by si své dítě ponechaly a nedaly je utratit.

Tak dochází mezi obyvateli k posunu ve vědomí, že je tu někdo, kdo svou přítomností a svou nabídkou vede k zamyšlení nad tímto tématem.

Z toho důvodu, a protože víme, že je to Boží cesta, která jediná vede k cíli, vede k životu, budeme za každého počasí navzdory nepohodě ze strany lidí dále pokračovat, až tato ďáblová pevnost padne, a pak přijde na řadu další...

Anděla Ringhoferová, Vídeň

Dítě vteřiny

Včera se s radostí nastěhovala jedna rodina s jedním dítětem do námi zprostředkovaného bytu o ploše 54 m². Jednou ve čtvrtek odpoledne uprostřed listopadu přišel tento pár k potratové klinice a termín zákroku byl stanoven na příští den, pátek 13.00 hodin.

Anděla, naše statečná poradkyně, s oběma před klinikou hovořila a musela brzy doznat, že ti lidé nejsou schopni přijmout další dítě do svého 20m² velikého bytu.

Abychom dítě přece jen zachránili, domluvila s nimi Anděla na pátek 10 hodin poradní rozhovor v naší kanceláři. Dobře jsem se na to připravil a čekal jsem na ně. Ale oni bohužel nepřišli. Proto jsme je chtěli alespoň před přijetím na kliniku v 13.00 hod. očekávat a nabídnout jim větší byt. Protože jsem se však se dvěma spo-

lupracovníky musel zúčastnit jednání, dorazil jsem autem ke klinice teprve dvě minuty před 13. hodinou.

Můj problém byl ovšem v tom, že jsem dotyčné manželky neznal a nevěděl jsem, jak vypadají. Právě když jsem zaparkoval auto asi 200 m od kliniky, viděl jsem, jak jeden muž usazuje do dětského sedátka v autě asi 2,5roční dítě. »Snad je to ono,« napadlo mě, a zeptal jsem ho, zda není tím pánem, který se měl dnes v 10 hod. dostavit do poradny. K mému překvapení odpověděl, že ano. Zeptal

jsem se ihned, kde je jeho paní. »Je již v klinice, všechno podepsala a hned přijde na řadu.« Řekl jsem mu, aby ihned zašel pro ni a ohrožené dítě, protože jsme pro ně našli větší byt. Během minuty pochopil situaci, vzal opět dítě do náruče a spěchal do kliniky, aby se pokusil promluvit se svou ženou.

Po několika minutách vyšla z potratové kliniky rozzářená trojice a všichni jsme společně odjeli do kanceláře, abychom vyřídili zbytek problému.

Kdybych přijel ke klinice o několik vteřin dříve nebo později, nebyl bych »náhodou« uhodl, že to je právě ten dotyčný otec, nebo by již byl odjel. Ale díky Bohu a díky modlitbě bylo toto dítě vteřiny a »náhodou« zachráněno.

Dietmar Fischer
Centrum pro život, Vídeň

Heřman Josef

Vilém Hünermann

V.

Když se řeholnice po chvíli odváží zvednout zrak, bylo po všem. Zase je na oltáři obraz malé Madony. A chlapec Heřman bere klidně hrnec s polévkou a odchází z kostela. Ano, je úplně klidný, jako by se nic nestalo. Jen v očích, které se na ni radostně dívají, vidí světlo, které ještě nespátřila v pohledu žádného člověka. Tak září oči, které se dívaly do nebe.

Ještě dlouho klečí Iburga v zajímavé modlitbě. Okolo mariánského oltáře je stále ještě světlá záře a lehký obláček páry míří k nebi. To je jisté z hrnce polévky. Když Iburga později skoro bez sebe vyprávěla abatyši o tomto zázraku a stále ještě pochybovala o tom, co viděla, řekla jí abatyše vážně: „Nepochybujte, zázraky nejsou nám na zemi tak vzdáleny. A proč by nemohla naše milá Panna Maria v zázraku ukázat jednomu chlapci, že otvírá ruku pro modlitby i dary a předává je svému božskému Dítěti? Iburga, viděla jste zázrak, a přesto to bylo jenom to, co se děje nesčetněkrát, že totiž nebeská Matka vyslyšela dítě s čistým srdcem.“

Paní proboštka byla velice udivena, když k ní ještě týž den přišla Iburga se zářícím obličejem a řekla: „Promiňte mi tu mlsnou hubu a tlustou kachnu, paní proboštko! Za vaši snahu ale děkuji tisíckrát. Díky ní jsem viděla zázrak.“

Mějme se bedlivě na pozor, abychom pro zdánlivou výhodu nebo dílo či pomoc neztratili svého ducha a své srdce, nebo je neodvrátili od Pána.

Sv. František z Assisi

Paní proboštka byla tak bez sebe, že se nezmohla na odpověď. Ale Iburga, kuchařka od svatého Mergena, teď naslouchala stovkám zvonů, které nad všemi kolínskými střechami oslavovaly svátek Zvěstování Páně.

PRECLÍKY SVATÉHO JOSEFA

„Ach, to dělá mé dřevěné noze dobře, když na ni svítí slunce!“ hekal švec Martin, který v den Zvěstování po farní mši přišel navštívit nemocného Kryštofa ve Štěpánské ulici. Byla s ním i jeho malá dceruška, pětiletá Markétka. Klidně seděla s Heřmanem na lavici u kamen a držela na klíně bílou kočičku, která jí po cestě skočila do náručí.

„Honil ji velký pes!“ vypravovala svému kamarádovi. „Chudinka kočička. Taky si ji můžeš pohladit, Heřmane!“ A chlapec opatrně přejel rukou po hebké srsti.

„Jo, jo, mně slunce také dělá dobře!“ přizvukoval bývalý obchodník s látkami. „Od včerejška je mi mnohem lépe.“

„V noci jsi vůbec nekašlal,“ řekla šťastně paní Marie.

„Kdybych tak byl zase zdravý!“ vzdychl muž. „Bylo by krásné mít zase práci a plat. Je to ostuda, že si musíme brát v klášterní fortně polévku pro chudé.“

„To je tak: chudoba bolí,“ přidal se švec. „Znám o tom také jednu píseň. Kdybych měl trochu více mastnoty v hrnci, moc rád bych se s vámi rozdělil.“

„Tati, je chudoba špatná?“ zeptal se náhle chlapec. „Moc špatná!“ odvětil otec.

„A my jsme chudí?“ „Velmi chudí!“

„Jsme tedy špatní?“ ptal se chlapec dále a postavil se těsně před otce.

„My ne, ale chudoba je špatná!“ odpověděl Kryštof.

„A byl náš Spasitel taky chudý?“ trápil hoch otce otázkami.

„Ano, jistě!“

„Tak potom nemůže být chudoba špatná!“ rozhodl energicky Heřman. Věc mu byla jasná, mohl si klidně dál hrát s koťátkem.

„Jak podivně mluví ten chlapec!“ divil se švec.

„Heřman ví všechno!“ tvrdila přesvědčivě Markétka a podívala se obdivně na chlapce, který byl o rok starší a o půl hlavy větší.

„Vyprávějte o válce s Turky, mistře Martine!“ zvolal po chvíli Heřman a švec se nenechal dlouho prosit. Vyprávět, to bylo jeho, zvláště, když šlo o válku s Turky.

„Tak tedy poslouchajte!“ řekl a spokojeně se usmál. „To bylo tak. Všechno se to přihodilo roku 1147. Tehdy jeli křižáci z Kolína s mnoha jinými bojovníky z Lotrinska na mnoha velkých lodích dolů po Rýnu. Opat Bernard z Clairvaux, ten svatý, víte, nám při kázání tak rozehrál srdce, že jsem ševcovské kladívko pověsil na hřebík, svlékl zástěru, dal ženě pusu a řekl: „Ženo, teď jdu do toho, odcházím na křížovou výpravu. Už mě neuvidíš, leda jako hrdinu!“ „Ubohý sultán!“ nařikala moje žena a utírala si cípem zástěry slzy. Dodnes nevím, jestli patřily mně nebo sultánovi.“ Švec ještě chvíli přemýšlel o tom problému, a proto chvíli mlčel.

„Vyprávějte dál!“ dožadoval se chlapec, který se uvelebil na kolenou bývalého křižáka.

„No, takže jsme vyjeli. Po cestě se k nám přidalo ještě dvě stě lodí z Flander a Anglie. Pak jsme pluli pořád na jih, až jsme zakotvili před Lisabonem. Ve městě tábořilo dvě stě padesát tisíc a pět set saracénských vojáků a ještě víc nevěřících lidí. Tam jsme rozbili tábor, rozdali

nám meče a šli jsme bojovat. Předměstí jsme dobyli brzy. Ale město samotné je na tak vysoké skále a obehnáno tak tlustými zdmi, že všechny naše útoky je nemohly zvíkat. Čtyři měsíce jsme obléhali město. V Lisabonu vypukl velký hlad. Lidé prý jedli psy, kočky i potkany. Jen pro vojáky bylo dost jídla. Bylo to 21. října, když jsme zaútočili ještě jednou. Chtěli jsme přece do Svaté země a nemohli jsme věčně trčet u Lisabonu.“ Tady udělal křižácký válečník pauzu, aby se trochu sebral před posledním útokem.

„Dále, vyprávějte dále, mistře Martine!“ prosil netrpělivě Heřman.

„Napřed zaútočili španělští rytíři. Ale Saraceni na hradbách Lisabonu se nám vysmívali. Ale když uviděli nás, Kolíňany, bojovat a uslyšeli náš válečný pokřik, tak jim spadlo srdce do jejich hedvábných kalhot. Ještě než jsme přistavili své žebřiky k hradbám, odhazovali zbraně a prosili o milost. Pak se otevřely městské brány a ze všech lisabonských věží zavál Kristův prapor.“

S hořícíma očima poslouchal Heřman. Ale teď se mu to zdálo neuvěřitelné.

„Jen tak bez ničeho odhazovali zbraně, když vás viděli?“ ptal se nevěřicně.

„No jistě,“ pokračoval švec. „Ale v tom bylo ještě něco jiného. Víš, že 21. října je svátek svaté Voršily a jedenácti tisíc panen. A mnoho křižáků říká, že zcela zřetelně viděli, jak se náhle zjevilo těch jedenáct tisíc panen ve zlatém brnění, a proto se mohamedáni celí ustrašení vzdali. Možné by to bylo, protože svatá Voršila a jedenáct tisíc panen nikdy Kolíňany neopouštějí. Mimo to se to již jednou stalo. Když Attila, hunský král, obléhal Kolín, tak se mu oněch jedenáct tisíc zjevilo a zahnilo jej na útěk i s celým jeho vojskem.“

Pokračování příště

Epizoda zasnoubení s P. Marií od holandského malíře A. van Dycka

Letní pouť na Lomečku

V sobotu 1. srpna se uskutečnila letní pouť na mariánském poutním místě na Lomci u Vodňan (lidově zvaném „Lomeček“) v českobudějovické diecézi. Uprostřed krásné přírody za příjemného letního počasí se tam sešli poutníci z blízkého i vzdálenějšího okolí. Hlavním celebrantem mše svaté sloužené venku před poutní svatyní byl biskup Karel Otčenášek, administrátor královéhradecké diecéze. Ve svém úvodním slovu připomněl všem přítomným zásadu sv. Pavla z listu Římanům (12, 15) „Radujte se s radujícími, plačte s plačícími“ a aplikoval ji na současnou situaci, kdy se na východě Čech mnozí lidé vypořádávají s následky povodní. Účastníci pouti jako odpověď na tato biskupova slova a jako vyjádření své účasti a solidarity přispěli na pořádanou sbírku určenou pro oběti povodní celkovou částkou více než 28 000 Kč.

Ve své homilii biskup Karel vyzdvihl příklad Panny Marie v její ochotě naslouchat Duchu

svatému a uskutečňovat Boží vůli v konkrétních životních situacích. I my bychom se měli snažit o co nejdokonalejší naplňování Božích záměrů ve vzájemném porozumění a všeobecném spřátelování. Výrazem tohoto postoje může být právě v současné době pomoc potřebným po letošní podorlické povodni. Po skončení mše svaté přednesly děti pod vedením místního duchovního správce P. Františka Hobizala dramatické pásmo o založení poutního místa na Lomci. Na závěr slavnosti se uskutečnil tzv. „šátečkový“ průvod s milostnou soškou Panny Marie. Po skončení slavnosti setrval ještě otec biskup nějakou chvíli v srdečném rozhovoru s vedením sester Kongregace šedých sester III. řádu sv. Františka, které se s láskou a pečlivostí starají o toto poutní místo, a vyjádřil jim za to i za jejich mimořádně záslužné působení v královéhradecké diecézi svou vděčnost.

-hrk-

Kdo je to Heřman Josef?

Hrdina Hünermannova působivého románu není vymyšlená postava. Byl to kněz a premonstrát, který byl na základě staleté úcty svatořečen v r. 1960.

Narodil se v Kolíně nad Rýnem ve 2. polovině 12. století a zemřel 1241 v Hovenu. Již jako dvanáctiletý vstoupil do premonstrátského opatského kláštera ve Steinfeldu, kde s výjimkou studijních let, která strávil ve Frieslandu v Mariengarten, žil až do své smrti. Posluhoval svým spolubratřím v refektáři a jako sakristán. Především však pracoval jako duchovní vůdce řeholních sester. Zemřel na cestě do cisterciáckého kláštera v Hovenu. Jeho ostatky byly přeneseny do Steinfeldu a uloženy v opatském kostele. Tento klášter patří od r. 1923 salvatoriánům. Svátek sv. Heřmana se slaví ve Steinfeldu každý rok v 7. neděli po velikonocích.

O jeho životě nám vypráví životopis sepsaný jedním z jeho spolubratřím. Tento životopis byl vtištěn v německém jazyku ve Steinfeldu 1748.

Zbožnost tohoto světce byla od dětství poznamenána hlubokou mariánskou úctou. Podle tradice již jako dítě udržoval důvěrný kontakt s Matkou Boží v kolínském kapitulním kostele. Jako chlapec věnoval obrazu Matky Boží jablko, které ona vlídně přijala, a dostalo se mu cti, že si mohl hrát smalým Ježíškem a Janem Křitelem. Panna Maria mu projevovala starostlivou lásku. Tato niternost a mystické omilostnění se ještě více prohloubily a zesílily během jeho řeholního života. Mariánskou úctu, která je v premonstrátském řádu do-

movem, pěstoval obzvláštním způsobem. Byl s Marií v důvěrném kontaktu a ona jej nazývala svým kaplanem. Dokonce se Panně Marii zasnoubil a přijal jméno Josef. Panna Maria vložila do jeho náruče Ježíška a uložila mu, aby vyložil Šalomounovu Píseň písní. Klášter ve Steinfeldu se vyznačoval velkou péčí, která byla věnována liturgii, modlitbě a meditaci. Heřmanův život je typickým příkladem řeholního života tohoto opatství. Na historickém pozadí jeho životopisu se odehrává oživení reformního hnutí řádů cisterciáků, augustiniánů a premonstrátů.

Mystické charisma světce se projevuje také v jeho básnické činnosti. Přisuzuje se mu autorství řady hymnů, mezi jinými *O vernantes Christi rosae* ke cti sv. Voršily, *Jesu dulcis et decora*, mariánský hymnus *Gaude, plaudere clara rosa* a hymnus k Božskému Srdci Ježíšovu *Summi regis cor, aveto*. Tento hymnus přebásnil výtečně v r. 1656 protestantský básník Pavel Gerhard.

Epizoda zasnoubení s P. Marií uchvátila velkého holandského malíře A. van Dycka, který ji zvěčnil na plátně v r. 1630. Obraz se nachází ve vídeňském Umělecko-historickém muzeu.

Životopis sv. Heřmana Josefa zpracovaný B. Meisterjahnem byl nejnověji vydán v r. 1987.

Podle *Marienlexikon*
přípr. -Iš-

Přiznávat určité osobě bezpodmínečný význam neboli v ni věřit (bez toho je pravá láska nemožná) – to mohou jen tehdy, když ji přijímám v Bohu, když tedy věřím v samotného Boha a v sebe jako někoho, kdo má střed a kořeny svého bytí v Bohu.

V. S. Solovjov

□ Přímý přenos

Mexický národní komitét »Pro Live« uskutečnil tiskovou konferenci spojenou s živým přenosem zvuku i obrazu tříměsíčního dítěte v lůně matky. Tento živý přenos skutečně s použitím ultrazvukového snímače šokoval přítomné novináře.

□ Homosexuálové překážkou ekumenismu

Vedoucí papežské rady pro jednotu křesťanů kardinál Edward Cassidy sdělil 21. července na kongresu anglikánské církve v Canterbury, že pokud budou homosexuálové svěceni na kněze, může to znamenat další vážné zatížení ekumenismu. Různé pohledy na sexualitu vyvolávají nové hluboké rozdíly mezi křesťany. Pokud tyto rozdíly budou slížit, jednoty se nikdy nedosáhne.

□ Konference anglikánských biskupů

V londýnské čtvrti Lambeth se konala třítydenní konference anglikánských biskupů. Mnoho kněží a biskupů se domáhá, aby aktivní homosexuálové byli svěceni na kněze. Konference se účastnilo 800 biskupů, jejich 600 manželek a čtyři biskupky ze 164 zemí světa.

□ Hinduisté podle muslimského vzoru

Všeindická katolická unie alarmovala federální vládu v Indii v souvislosti s otevřenými hrozbami hinduistických fundamentalistů, kteří se chystají v severovýchodní Indii k masovému obrácení křesťanů zpět na hinduistickou víru. Plán oznámil vůdce Světové rady hinduistů. Aktivisté této rady vykopali mrtvolu jednoho křesťana a pohodili ji na schody katolického chrámu ve státě Gujarat. Tento akt profanace má být protestem proti rozhodnutí místní správy, která přiznala křesťanům právo na vlastní hřbitov.

V minulém týdnu spálili tito fanatici veřejně 300 exemplářů bible. Jeden katolický kostel byl zničen a na jednu církevní školu byl podniknut útok.

CWN

□ Prezident USA chce uzákonit zvěrstva na nenarozených

Kongres Spojených států odmítl 293 hlasy proti 196 Clintonovo veto, které mělo umožnit potrat plodů vyvoláním předčasného částečného porodu, při kterém pak dojde k rozdrčení hlavičky pomocí chirurgických nůžek. Následuje odsátí mozkové hmoty, aby se usnadnilo dokončení »porodu«. K definitivnímu odmítnutí je ještě zapotřebí souhlasu 2/3 členů senátu, který bude o vetu hlasovat v září.

CNS

□ Konec kontroly porodnosti?

Vládní úředníci v Číně dostali zákaz používat donucovacích metod pro snížení porodnosti. Kongres Spojených států vyslechl řadu Číňanů, kteří svědčili o porušování lidských práv v Číně. Bývalý úředník čínské rozvědky sdělil, že od konce 70. let v rámci kampaně »jedno dítě v rodině« je mnoho žen vystaveno torturám, nuceno k potratu a dochází k věznění za »nezákonné otěhotnění«. Čínská vláda přiznala, že »někteří horliví úředníci se dopustili určitých přehnaností«.

Fides

□ Kříž v Osvětlení

»Papežský kříž na teréne osvětlimského tábora musí zůstat na místě. Kříž není majetkem katolické církve, ale celé společnosti jakožto znak uznávaný celou západní civilizací za symbol oběti, lásky a utrpení. Proto právo bránit kříž má každý, kdo jej s vírou přijímá.« Řekl to polský primas kardinál Josef Glemp. O odstranění kříže usilují židovská střediska.

□ Moonova sekta

V Uruguayi pokračují přípravy Moonovy sekty na »Svátek požehnání rodin«, na kterém chce sám zakladatel sekty Korejec Sum Myung Moon požehnat několika tisícům manželských sňatků 3. února 1999.

KAI

□ Výročí v Syrakusách

29. srpna – 1. září se v Syrakusách konají slavnosti k 45. výročí zázraku plačící sochy Panny Marie. K masové účasti zve věřící arcibiskup Giuseppe Costanzo. Slzy, které se na soše objevily v r. 1953, vyvolaly nejdříve odmítavý postoj části místní církevní hierarchie. Tento postoj se zcela změnil, když došlo k potvrzení autentičnosti zázraku. Tuto sochu navštívil během své pastorační cesty také Jan Pavel II.

KAI

Golf u kláštera

Německé řádové sestry v Maria Bildhausen daly na svých pozemcích vybudovat golfové hřiště s 18 jamkami na ploše 138 ha. Investice stále 8,5 mil DM. Výnos z hřiště má sloužit na udržování velkého domova pro 200 postižených. Početná skupina těchto chovanců prošla kursem v golfovém klubu, aby mohli toto hřiště spravovat.

Přibývá narozených

Počet narozených v Německu v r. 1997 stoupl proti předchozímu roku o 2%. Z nově narozených má 705 000 německou národnost (přírůstek 2,2%), jiné národnosti je 107 000 novorozených (0,9%).

Tento přírůstek však nestačí pro zachování počtu obyvatel Německa.

KAI

**ČESKÁ BISKUPSKÁ KONFERENCE – SEKCE PRO MLÁDEŽ
SI VÁS DOVOLUJE UPOZORNIT NA PŘIPRAVOVANÉ
ČESKÉ NÁRODNÍ SETKÁNÍ
ANIMÁTORŮ* MLÁDEŽE**

**za účasti našich biskupů, Mons. Renata Boccarda z Říma
a zahraničních delegací, jež se uskuteční
17. – 22. 8. 1998 VE SVĚTLÉ NAD SÁZAVOU**

Po celý týden budou lektori účastníkům formou přednášek předávat své zkušenosti. Nejdůležitějšími probíranými tématy budou:

1. „Jak přivádět dnešního mladého člověka k setkání s Kristem“ – přednáší Mons. Renato Boccardo, člen Papežské rady pro laiky zodpovědný za mládež celého světa.
2. „Příprava křesťanů na Velké jubileum roku 2000“ – přednáší Mons. Jaroslav Škarvada, pražský světicí biskup.

Přednášky doprovázejí práce ve skupinách a diskuse s přednášejícími. Pořadatelé nezapomněli ani na chvíle odpočinku, které budou moci účastníci vyplnit sportem nebo výlety do okolí. Ze zahraničí je očekáván příjezd Slováků, Rusů, Ukrajinců, Poláků, Němců a Rakušanů. Celkem je pozváno 450 účastníků.

Adresa místa setkání: Škola v přírodě, Rozkoš 990, Světlá n. Sázavou, PSČ 582 91.

Současně v úterý 18. 8. 1998 proběhla tisková konference za přítomnosti Mons. Renata Boccarda – člena Papežské rady pro laiky zodpovědného za mládež celého světa (Řím) a Jana Graubnera – arcibiskupa olomouckého, člena České biskupské konference zodpovědného za mládež v České republice

Další informace vám poskytnou:

Petr Melichar – 0603 23 29 08, P. Jan Balík – 0603 43 37 48 – odpovědní za tiskové centrum v místě setkání, Sekce pro mládež ČBK 02/201 81 753

**Slovem animátor jsou označováni mladí lidé angažující se v práci s vrstevníky ve farnostech.*

POUŤ „AD LIMINA APOSTOLORUM“ – S ČESKÝMI A MORAVSKÝMI BISKUPY DO ŘÍMA

PROGRAM:

sobota 12. září	9.00 hodin	koncelebrovaná mše svatá v bazilice sv. Klementa a uctění ostatků sv. Cyrila
neděle 13. září	9.00 hodin	koncelebrovaná mše svatá v kapli papežské koleje Nepomucenum
	12.00 hodin	„Anděl Páně“ se Sv. otcem v Castelgandolfu
pondělí 14. září	17.00 hodin	koncelebrovaná mše svatá v bazilice sv. Kříže v Jeruzalémě – titulární bazilice pražského arcibiskupa kardinála Miloslava Vlka
úterý 15. září	8.00 hodin	koncelebrovaná mše svatá v bazilice sv. Petra ve Vatikánu
	19.30 hodin	setkání poutníků s českými a moravskými biskupy v papežské koleji Nepomucenum
středa 16. září	10.00 hodin	generální audience Svatého otce Jana Pavla II. ve Vatikánu
	18.00 hodin	koncelebrovaná mše svatá v kostele sv. Bartoloměje na Tiberském ostrově a uctění ostatků sv. Vojtěcha
čtvrtek 17. září	17:00 hodin	koncelebrovaná mše svatá v bazilice sv. Pavla za hradbami
pátek 18. září	8.00 hodin	koncelebrovaná mše svatá v bazilice Panny Marie Sněžné – S. Maria Maggiore
sobota 19. září	8.00 hodin	koncelebrovaná mše svatá v bazilice sv. Jana v Lateráně
neděle 20. září	11.00 hodin	koncelebrovaná mše svatá v kapli papežské koleje Nepomucena

Prof. ThDr. Jaroslav Polc, děkan KTF UK v Praze, přiblíží poutníkům dějiny římských chrámů na začátku bohoslužeb. Liturgický doprovod zajišťují bohoslovci z pražského a olomouckého semináře. Poutníci si vezmou s sebou kancionál. Na generální audienci se doporučuje vzít s sebou bílý šátek (kapesník). V rámci kapesného je třeba počítat se sbírkami ve chrámech, kde budou čeští a moravští biskupové sloužit mši svatou a na sbírku na naše kněze a bohoslovce studující v papežské koleji Nepomucenum.

Od 24. srpna 1998 budou níže uvedené cestovní kanceláře vydávat poutní stužky, které opravňují k účasti na celém poutním programu a generální audienci se Svatým otcem – cena poutní stužky 50 Kč (včetně příspěvku na organizační zajištění).

Jako dárek České biskupské konference poutníci obdrží barevnou brožurku „Katolická církev v České republice“.

Cestovní kanceláře: Agentura 97, Christophorus Olomouc, Concordia Praha, Via Petrov Brno.

Mons. ThDr. Karel SIMANDL
generální sekretář ČBK

DOMINUM ET VIVIFICANTEM

U mnoha jednotlivců a v mnoha společenstvích dozrává vědomí, že přes všechny závratný pokrok vědeckotechnické civilizace, přes skutečné výtěžky a dosažené cíle člověk je ohrožen, lidstvo je ohroženo. Toto nebezpečí a ještě více zneklidňující skutečnost duchovního úpadku člověka pociťují jednotlivé osoby i celé společnosti. Proto jakoby vedené vnitřním smyslem víry hledají sílu, která by byla schopna znovu pozvednout člověka, zachránit ho od něho samého, od jeho omylů a chyb, které často činí škodlivými i jeho vlastní vymoženosti. A tak objevují modlitbu, v níž se projevuje Duch svatý, přicházející „nám na pomoc v naší slabosti“. Tímto způsobem času, v nichž žijeme, přibližují tímto způsobem k Duchu svatému mnoho lidí,

kteří se vrací k modlitbě. A já věřím, že všichni najdou v této encyklice potravu pro svůj vnitřní život a že se jim podaří posílit pod vlivem Ducha svatého svou horlivost v modlitbě v souladu s církví a s jejím učitelským úřadem.

66. Uprostřed problémů, zklamání a nadějí, zrad a návratů zpět, jaké zná tato doba, zůstává církev věrná tajemství svého zrození. Je-li historický fakt, že církev vyšla z večera dle v den Letnic, může se v jistém smyslu říci, že ho nikdy neopustila. Duchovně nepatří letnicová událost do minulosti. Církev je stále ve večera dle a nosí je v srdci. Církev setrvává v modlitbě jako apoštolové spolu s Marií, Kristovou Matkou, a s těmi, kdo tvořili v Jeruzalémě první zárodek křes-

MĚSÍC ZÁŘÍ U PANNY MARIE V ŽAROŠICÍCH U KYJOVA

5. září 1998 – malá zlatá sobota, hlavní celebrant prof. P. St. Krátký.

12. září 1998 – zlatá sobota, mši sv. slouží opat starobrněnský a strahovský.

Program poutě 5. i 12. září je stejný: ve 13.00 hod. žehnání pramene ve Zdravé Vodě, průvod do poutního kostela, tradiční duchovní program, příležitost ke svát. smíření.

V 18.00 hod. mše svatá – nakonec průvod obcí se sochami P. Marie. Přineste si svíce, zveďte ministranty a družičky. Zakoňčení svát. požehnáním.

13. září – neděle – mše sv. v 7.00, 8.30, 10.00, 11.00 hod., večer fatimská pobožnost.

V 18.00 hod. mše sv. (P. Alois Pekárek), potom mariánský světelný průvod se sv. růžencem, TE DEUM a zakončení poutě. Na společenství s vámi se těší P. Pavel Kopecký, tel. 0629-631 616.

SVĚCENÍ NOVÝCH VARHAN

V sobotu 5. září 1998 v 9.30 hodin bude sloužena slavná mše svatá, při které budou posvěceny nové třimanuálové varhany, které postavila firma BRACHTL – KÁNSKÝ z Krnova. Varhany a celý chór v chrámu sv. Bartoloměje v Odrách byly v havarijním stavu a jejich přestavba včetně náročných výměn podlahy trvala přes dva roky. Celou akci včetně finančního zajištění si převzal místní chrámový sbor CHORUS ODRY, který zve všechny s vděčností na tuto událost do Oder.

CHORUS ODRY

BAZILIKA STARÉ BRNO

V pátek 28. srpna 1998 v 18.30 hod. v bazilice na Mendlově nám. v Brně bude celebrována mše svatá ke cti sv. Augustina – otce řeholníků, augustiniánů. Mši svatou bude celebrovat Evžen Martinec, starobrněnský opat.

řanské obce a na modlitbách očekávali příchod Ducha svatého. Církev setrvává v modlitbě s Marií. Toto spojení modlící se církve s Kristovou Matkou je součástí tajemství církve již od začátku. Vidíme ji přítomnou v tomto tajemství, jako je přítomná v tajemství svého Syna. Říká nám to koncil: „Blahoslavená Panna... zastíněná Duchem svatým... zrodila Syna, kterého Bůh ustanovil jako prvorozeného mezi bratry (srv. Řím 8,29), totiž věřícími, při jejichž zrození a vychovávání spolupracuje s mateřskou láskou.“ Ona „pro své zvláštní úkoly a milosti je také vnitřně spojena s církví... je vzorem církve“ (285). Církev rozjímá o její tajuplné svatosti, napodobuje její lásku „... a stává se přijetím Božího slova též sama matkou a je také pannou, protože neporušeně a čistě zachovává věrnost slibe-

nou Snoubenci...“ a „napodobuje Matku svého Pána v tom, že ze síly Ducha svatého zachovává panensky neporušenou víru, pevnou naději a upřímnou lásku“ (286). Takto chápeme hluboký smysl toho, proč se církev spojená s panenskou Matkou nepřetržitě obrací jako Snoubenka k svému božskému Snoubenci, jak svědčí slova Apokalypsy, uvedená koncilem: „Duch a Snoubenka volají k Pánu Ježíši: ‚Přijď!‘“ (287). Modlitba církve je toto neustálé volání, v kterém se „sám Duch přimlouvá za nás“: jistým způsobem on sám je pronáší s církví a v církvi. Duch je totiž dán církvi, aby jeho mocí celé společenství Božího lidu, ať sebevíc rozvětvené a rozmanité, setrvalo v naději: v té naději, ve které „jsme byli spaseni a zachráněni“ (288). Je to naděje eschatologická, naděje na konečné dovršení v Bohu,

naděje na věčné království, které se uskutečňuje účastí na životě Nejsvětější Trojice. Duch svatý, daný apoštolům jako Utěšitel, střeží a oživuje tuto naději v srdci církve.

S výhledem na 3. tisíciletí po Kristu, když „Duch a Snoubenka volají k Pánu Ježíši: ‚Přijď!‘“ má tato jejich modlitba jako vždy obsah eschatologický a dává plný smysl také slavení Velkého jubilea. Je to modlitba obrácená k budoucí spáse, pro kterou otvírá Duch svatý lidská srdce svým působením v celých dějinách lidstva na zemi. Současně však je tato modlitba zaměřena na přesný okamžik, na rok 2000, ve kterém vyniká „plnost času“. Na toto jubileum se církev touží připravit v Duchu svatém tak, jako Duch svatý připravil nazaretskou Pannu, v níž se Slovo stalo tělem.

Pokračování příště

Od počátku až do skonání časů, když Bůh posílá svého Syna, posílá vždycky i svého Ducha: jejich poslání je společné a neoddělitelné...

Katechismus katolické církve 744

Poznámky:

- 285 – Dogm. konst. o církvi, LG, 63
- 286 – Tamtéž, 64
- 287 – Dogm. konst. o církvi, LG, 4, srv. Zj 22, 17
- 288 – Srv. Řím 8,24

Liturgická čtení

Neděle 23. 8. – 21. neděle v mezidobí

1. čt.: Iz 66,18–21
 Ž 117(116),1,2 Odp.: Mk 16,15
 2. čt.: Žid 12,5–7.11–13
 Ev.: Lk 13,22–30

Pondělí 24. 8. – svátek sv. Bartoloměje

1. čt.: Zj 21,9b–14
 Ž 145(144),10–11.12–13ab.17–18 Odp.: srv.12
 Ev.: Jan 1,45–51

Úterý 25. 8. – Nez.pam. sv. Benedikta, Jana, Matouše, Izáka a Kristina nebo sv. Ludvíka nebo sv. Josefa Kalasanského

1. čt.: 2 Sol 2,1–3a.13–16
 Ž 95,10.11–12.13 Odp.: 13ab
 Ev.: Mt 23,23–26

Středa 26. 8. – ferie

1. čt.: 2 Sol 3,6–10.16–18
 Ž 127,1–2.4–5 Odp.: 1a
 Ev.: Mt 23,27–32

Čtvrtek 27. 8. – památka sv. Moniky

1. čt.: 1 Kor 1,1–9
 Ž 144,2–3.4–5.6–7 Odp.: srv.1
 Ev.: Mt 24,42–51

Pátek 28. 8. – památka sv. Augustina

1. čt.: 1 Kor 1,17–25
 Ž 32,1–2.4–5.10–11 Odp.: 5b
 Ev.: Mt 25,1–13

Sobota 29. 8. – památka Umučení sv. Jana Křtitele

1. čt.: Jer 1,17–19
 Ž 71(70),1–2.3–4a.5–6ab.15ab+17 Odp.: 15a
 Ev.: Mk 6,17–29

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
	23.8.	24.8.	25.8.	26.8.	27.8.	28.8.	29.8.
Antifona	812	1673	841	857	1768	1734	1487
Žalm	783	786	783	783	783	783	783

Ranní chvály:

Hymnus	812	1481	842	857	1769	1734	1487
Antifony	813	1674	843	858	874	890	1487
Žalmy	813	813	843	858	874	890	813
Kr. čtení a zpěv	816	1674	847	861	1770	1735	1488
Antifona k Zach. kantiku	712	1675	1482	861	1485	1486	1488
Prosby	817	1675	847	861	1771	1724	1488
Záv. modlitba	712	1482	1483	862	1485	1486	1489

Modlitba během dne:

Hymnus	817	792	848	862	879	895	910
Antifony	818	833	848	863	879	895	910
Žalmy	818	833	849	863	879	895	911
Krátké čtení	820	1676	851	865	882	898	913
Záv. modlitba	712	1482	851	865	882	898	913

Nešpory:

SO

Hymnus	807	821	1677	852	867	1774	1736	915
Antifony	808	822	1678	853	868	884	900	916
Žalmy	808	823	1678	853	868	884	901	916
Kr. čtení a zpěv	810	825	1680	856	871	1777	1737	918
Ant. ke kant. P. M.	711	712	1681	1483	871	1485	1486	713
Prosby	811	826	1681	856	872	1778	1731	918
Záv. modlitba	712	712	1482	1483	872	1485	1486	713
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260	1238

Představujeme

vám...

Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1

DEJ MI SVÉ RANĚNÉ SRDCE

Fra Slavko Barbari

Po příručce „Modli se srdcem“ se objevuje ještě jedna příručka fra dr. Slavka Barbari, která se dovolává srdce a která je psána srdcem. A protože srdce je kostní dřevní bytí a existence každého člověka, není těžké dojít k závěru, že i tentokrát jde o příručku, která se ponojuje do ještě jedné podstatné skutečnosti křesťanského života. V příručce dříve jmenované touto skutečností byla modlitba, v této pak je to svátost smíření neboli svatá zpověď.

Pro přesvědčeného křesťana patří zpověď zajisté do podstatné a ústřední skutečnosti jeho křesťanského života. Nemyslitelný je totiž křesťanský život bez svátostného smíření s Bohem a lidmi. A tohoto smíření se nemůže dosáhnout žádnými úmluvami ani vzájemnými ústupky, jak to činí státníci, nýbrž všeobecnou přeměnou srdce, která se uskutečňuje plně pouze v kajicné posvátné zpovědi.

Existuje však vážná obava, že křesťanští věřící nechápují vždy zpověď tak, jak by se měla v duchu evangelia chápat. Ba co víc, často ji chápují příliš povrchně a příliš chybně. A nejsou řídké případy, že se k této svátosti přistupuje jako k trapnému soudnímu řízení, které je třeba nějak přežít. Když se pak v nějakém křesťanském okruhu zavedou rozhovory o zpovědi, nejčastěji je slyšet a dochází se k závěru, že zpověď je vlastně vyjmenování hříchů a očekávání pokárání a rozhřešení. Pak ti, kteří si myslí,

že nejsou hříšní, nebo že jsou dokonce bez hříchů, rádi samolibě zdůrazňují, že nikoho nezabili, že nic neukradli ani nic nezapálili. A že je to v podstatě všechno, co je spojeno se zpovědí. A zřídka se najde někdo, kdo by započítal do této věci i hříchy opominutím. Volnomyšlenkáři ještě dodají, že zpověď je nadbytečným břemenem pro věřícího. Že je třeba se vyzpovídat přímo Bohu, a nikoliv jeho prostředníkem – knězi, který je člověk jako ostatní lidé.

Všechna tato a podobná uvažování ukazují na to, co o tom už bylo dříve řečeno. Že se totiž zpověď chápe příliš povrchně a příliš chybně. Zpověď třeba totiž především chápat jako setkání hříšného člověka a milosrdného Boha. Jako návrat ztraceného syna do domu dobrého Otce.

A předmětem zpovědi není jen spáchaný hřích, nýbrž i nevykonaný dobrý skutek. V prvé řadě neprojevená láska vůči Bohu a k bližnímu. Láska je totiž největší přikázání v náboženství.

A neprojevená láska je největším hříchem proti Zákonu, kterým je pro křesťana Ježíšovo evangelium. Kdo pak nehřeší proti lásce, je vskutku člověk bez hříchů. Ale takových lidí bez hříchů není nikde.

Podle toho není bez hříchů ani ten, kdo nespáchal žádné zlo, jestliže zcela nesplnil přikázání lásky.

Pochopí-li se zpověď takto, jak by ji bylo třeba opravdu pochopit, pak bude každá křesťanská zpověď mnohem důkladnější a mnohem přijatelnější, než často bývá.

Tato zpovědní příručka fra Slavka Barbari, která nese působivý název „Dej mi své raněné srdce“, je spolehlivým ukazatelem k takové zpovědi. A více než to. Je nefalšovaným plodem teplého srdce, které dýchá láskou a podněcuje k lásce.

Jakov Bubalo
(cit. z předmluvy)

Formát A5, 80 stran, cena 51 Kč

771 11 Olomouc 1
Dolní nám. 24
EXPEDICE
Matice cyrilometodějská s. r. o.

Novinové výplatné

Placeno převodem
706 035

SVĚTLŮ – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává a tiskne Matice cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Matice cyrilometodějské, s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udeřovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 068/522 28 03 (e-mail: stula.maticecm@telecom.cz; http://web.telecom.cz/maticecm). Registrace: MČR 7225. Podávání novinových zásilek povoleno Oblasní správou pošt v Ostravě č. j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. OBJEEDNÁVKY VYŘIZUJE ADMINISTRACE TÝDENÍKU. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042187/41 83 dne 23. 8. 1996. Podávání novinových zásilek povoleno Oblasní správou pošt v Ostravě č. j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1996. Protišestinedělání redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevýzadané nezveřejněné příspěvky nevracíme.